

கலைச் செல்வி

1-9

சு. சண்முகம், திருச்சி.

30 ரூ.

தேன் இந்திய யாத்திரை

6-7-59 தொடக்கம் 25-7-59 வரை (20 நாட்கள்)

இந்தியாவிலுள்ள பல கோயில்களையும் சரித்திர உண்மைகளையும் அங்குள்ள பல தொழில் முன்னேற்றங்களையும் மிகவும் குறைந்த செலவில் சகலவித வசதிகளுடன் கண்டு களிக்க இப்பிரயாணத்தை ஒழுங்கு செய்துள்ளோம். இப்பிரயாணம் விசேஷமாக ஆனிடத்தாத்தன்று சிதம்பரம் நடராஜப்பெருமானின் தேர்த திருவுலாக் காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தமடைய அரியதேவர் சநதர்ப்பம். விருப்புலவர் சகலரையும் பங்குபற்றி நன்மையடையும் வண்ணம் வேண்டுகிறோம்.

இதழ் பிரயாணத்தில்,

சேது, இராமேஸ்வரம், திருச்சி (அழகர்கோவில்) புரோங்கம், திருவானைக்கா, சிர்காசி வைத்தீஸ்வரன்கோவில், சிதம்பரம், மதுரை, காஞ்சிபுரம், மகாபலிபுரம் திருக்களுக்கும், திருவொற்றியூர், திருவண்ணாமலை, பழனி கோடைக்கானல், மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருநெல்வேலி, திருச்செந்தூர், நென்காசி, (குறுலம்), கொச்சிங், திருவனந்தபுரம், நாகர்கோவில் கச்சித்திரம், கன்னியாகுமரி, முதலிய இன்னும் பல இடங்களைத் தரிசிக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளோம்.

கட்டண விபரம்: யாழ்ப்பாணயிருந்து புறப்பட்டுத் திரும்பி யாழ்ப்பாணம் வந்து சேரும்வரை ரெயிஸ்கட்டணம் 3-ம் வகுப்பு (டிககற்) நாள் ஒன்றுக்கு ரூபா 150/- மட்டும்.

பகல் இரவு இருவேர் தாவா போசனத்திற்கு நாள் 40 பரித்தேகம்.

இப்பிரயாணத்தில் கோவிரும்புவோர் முதலில் ரூபா 10/- பதிவுத் கட்டணமாகக் கட்டவேண்டும்.

விபரம் வேண்டுமோர் தேரில் வரக அல்லது 50 சத போஸ்டல் ஆர்டருடன் எழுதுக.

விவோகாரந்தராடி ரேட்ஸ்கோர்ப்பதேஷன் சிங்கப்பூர் மலையா பிரயாணவசதி செய்பவர்கள் இரோஜ கட்டடம், பேரியக்கடை, யாழ்ப்பாணம்.

தக்தி: 'சென்றவேல்'

போன்: 517.

மக்கள் வைத்தியசாலை

சுன்னாகம்

இவ் வைத்தியசாலை மக்கள் நன்மைக்காகவும்
வசதிக்காகவும் 28-11-58-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது

திறந்திருக்கும் நேரம்:

காலை 7-30 மணிமுதல் இரவு 3 மணி வரை

டாக்டர் S. S. இராசநாயகம்

(Permanent Medical Officer)

காலை 9 மணி தொடக்கம் கடமையாற்றுவார்.

டாக்டர் S. சுப்பிரமணியம் J. P. (P. S.)

(Visiting Medical Officer)

ஒவ்வொரு குடியிற்றுக்கிழமைகளிலும் பி. ப. 2 மணிக்கு வருவார்

மக்கள் வைத்தியசாலை,

கே. கே. எஸ். ரோட் :

சுன்னாகம்

ஆதரவாளர்களின் திருப்தியே எமது மகிழ்ச்சி!

ஹோட்டல்

பிருந்தாவனம்

சுத்த சைவபோசனம் சுவைமிக்க பலவித சிற்றுண்டி வகைகள்
மற்றும் பலகார வகைகள்

இன்னும் குளிர்ந்த பானங்களும்
உங்களை மகிழ்விக்கும்.

உங்கள் தேவைகளுக்கு
ஓடர் செய்யுங்கள்.

பிருந்தாவனம்

நிர். 144, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அம்பாள் ஸ்ரோர்ஸ் அழைக்கிறது!

கோயில், தேநீர்க்கடை, வீட்டுத் தேவைகளுக்குரிய
செம்பு, பித்தளை, எவர்சில்வர் பொருட்களும்,
கமலவிளக்கு, பட்டுக்குடை,
முதலியனவும் சகாயவிலைக்கு விற்கப்படும்.
ஓடர்கள் குறித்த தவணையிற்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

— அம்பாள் ஸ்ரோர்ஸ் —

புரூப்; செ. சிவபாலசிங்கம்

265, கே. கே. எஸ். வீதி :: யாழ்ப்பாணம்.

S. R. பீடி, செய்யது பீடி

உயர்த்தரக புகையிலையில் சுத்தமாகத் தயாரிக்கப்பட்டவை!

காரம், மணம், குணம் ஆகியவை ஒருங்கே அமைந்தவை!!

தொண்டைக்குக் கெடுதல் செய்யாதவை!!!

இனிமையும் எழிலும் நிறைந்த

S. R. பீடி, செய்யது பீடிகளை

எல்லோரும் விரும்பிப் பாவிக்கின்றனர்.

நீங்களும் இன்றே பாவியுங்கள்.

எங்கும் கிடைக்கும்.

S. R. பீடி, செய்யது பீடி

வடமாகாண ஏஜன்ட்:

கபே நவ ஜீவன்

நம். 132, K. K. S. ரோட், :: யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ரதம் ராக்ஸி

பிடியுங்கள்!

மைலுக்கு 60 சதம்

- குறைந்த செலவில் வசதியான பிரயாணம்.
 - பணிவு, உற்சாகம், நேர்மையுள்ள சாரதிகள்.
 - நிதானமான சலார்—நீங்கள் கொடுப்பது மீட்டர் காட்டுவதையே.
 - வாக்குவாதம் வேண்டாம் — மீட்டரைக் கவனியுங்கள்.
 - பிரயாணிகள் இன்கூர் செய்யப்பட்டுள்ளனர்.
 - முக்கியமான இடங்களில் பிடிக்கலாம்.
- டெலிபோன் இலக்கம் பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

யாழ்ரதம் லிமிடெட்

7, கே. கே. எஸ் வீதி, :: யாழ்ப்பாணம்.

RAJAH STORES

Main Street

::

Chankanai.

வண்ணப் புத்தரடைகள்
வகைவகையான சீத்தைகள்

பங்களுர் மைசூர் பட்டுச் சேலைகள்
பார்க்கத் தெவிட்டாத பட்டு இரவிக்கைத் துணிகள்

பட்டு வேட்டி :: பட்டுச் சால்வை

ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், அனைவர்க்குமேற்ற
அழகான ஆடைகள் மலிவாகக் கிடைக்கும்.

ஹென்ட்லி, மாக்ஸ்ரோ சேர்ட்டுகளும்
கிடைக்கும்.

ராஜா ஸ்டோர்ஸ்

“நஜீப் கட்டடம்”,

மேயின் ஸ்டீட்,

::

சங்கானை.

வாசகர் வாய்மொழி

(௨)ப(ர)ன்னுடை!

எதாவதொரு துறையில் குறிப்
பிடத்தக்க சேவை செய்தோரைப்
பாராட்டிப் பெரதுமக்கள் தாமா
கவே முன்வந்து பொன்னுடை
போர்த்துவதுதான், கலைஞரின்
கௌரவத்தை உயர்த்தும். ஆனால்,
சமீபத்தில் எங்கிருந்தோ இங்கு
வந்த நாடகக் கோஷ்டியினரில்
ஒருவர் 'எனக்குப் பொன்னுடை
போர்த்துங்கள்' என்று சில பிர
முகர்களைக் கெஞ்சியதை நினைக்
கும்போது கலைஞரின் தரம் இவ்
வளவு தூரம் தாழ்ந்துவிட்டதா
என்று எங்கினேன். 'இங்கு நல்ல
கலைஞர்கள் இல்லை' என்றும்
கேலி செய்தாராம் அவர். யாழ்ப்
பாணத்தின் தலைசிறந்த இரு
நடிகர்களினூற்தான் அவர்களின்
மானம் பிழைத்தது என்பதை
மறந்துவிட்டாரோ...

கந்தர்மடம், — 'யாழாசன்'.

இன்பத்தின் தொல்லை

கடையவனே... என்ற அடிகளை
எழுத்தாளர் வாய் மட்டும் முணு
முணுக்கவில்லை. என்போன்ற எத்
தனையோ நேயர்களை அம்முணு
முணுப்புக்குள் ஆளாக்கி, இதயம்
விட்டு நீங்கா வகையில் இடம்
பெற்றுவிட்டது.

குருணக்கல்.

கி. ஜோதி.

'இன்பத்தின் எல்லை' என்ற
கதையை இளைஞர்களும் நங்கை
யர்களும் உணர்ச்சி வேகத்துடன்

படிக்கலாம்

கொழும்பு. வை. வேதாரண்யன்.

த(ம)லை சிறந்த...

மலைநாட்டிலும் நல்லமணியான
கவிஞர்களுண் டென்பதை நிலை
நாட்டிய கலைச்செல்வி வாழிநீடே!
ஈழத்திருநாட்டில் தலையான இலக்
கிய இதழ் நம் கலைச்செல்வியே!
பதுவன. இ. ஆறுமுகம்.

இவரை ஏமாற்றுங்கள்!

பங்குனி இதழில் வெளியான
"இவரைக் கேளுங்கள்" பகுதியை
ஆவலுடன் படித்துப் பார்த்தேன்.
அப்பகுதி 'சப்'பென்று இருந்
ததைக்கண்டு ஏமாற்றமுற்றேன்.
கொழும்பு. வ. இராசையா.

மகிழ்ச்சி-தொடர்க!

சோம்பிக் கிடக்கும் சிறுவர் சமு
தாயத்தைத் தட்டி எழுப்பி இளை
ஞர்களுக்கு வீர உணர்ச்சியைக்
கொடுக்கும் ஒரு கலைச்செல்வி
என்பதறிந்து மகிழ்ச்சி. தொ
டர்ந்து வெளியிருங்கள்.

மகாவல.

ப. முருகையா.

நாம் பெற்ற செல்(வி)வம்:

'நான் பெற்ற செல்வம்' என்று
பாடி நானில முழுவதும் நற்றயி
ழோசையைப் பரப்பும் செளந்தர
ராஜனின் பேட்டிக் கட்டுரையை
வெளியிட்ட கலைச்செல்வி நாம்
பெற்ற செல்வம்...

கல்முனை,

கல்யாணி.

பரிசளிப்பு விரா

கவிதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற கவிஞரைப் பாராட்டிப் பரி
சளிக்கும் விழாவை இம்மாதம் நடத்தத் திட்டமிட்டோம்.
பாடசாலை விடுமுறையானதால் கவிஞருடன் தொடர்பு
கொள்ள முடியவில்லை. கூடிய சீக்கிரம் விழாவை
நடாத்துவோம். மாணவர் ஆற்றல்போட்டி, கட்டுரைப்
போட்டி ஆகியவற்றில் வெற்றி பெற்ற மாணவ, மாணவி
யர்க்கும் அன்று பரிசளிக்கப்படும்.

== வரதர் வெளியீடு ==

அளிக்கும்

வினாப் பத்திரங்கள்

G. C. E. எண் கணிதம்

(திருத்திய 2-ம் பதிப்பு)

மிகச் சிறந்த 20 அப்பியாசங்களும்
விடைகளும் அடங்கியது

எழுதியவர்: வே. க. கந்தசாமி

(புதுமை ஸேஷன்)

விலை சதம் 75

ஆசிரிய கலாசாலைப்
பிரவேச பரீட்சைக்கும்
மிகவும் உபயோகமானது

விற்பனையாளர்:

ஆனந்தா அச்சகம் - புத்தகசாலை

226, காங்கேசன்துறை வீதி : யாழ்ப்பாணம் போன்: 348

கலைச் செல்வ்

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.

—பாரதியார்

கலை: I | சித்திரை 1959 ஏப்ரல் : மே | காட்சி: 9

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்

நமது திருநாட்டின் இயற்கைத் துறையான திருக்கோணமலைக் கருகே தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்திற்கான நிலம் வாங்கப்பட்டு விட்டது. இன்னும் சிலநாட்களில் கட்டட வேலைகள் ஆரம்பமாகி விடும். தமிழ்ப் பேருமக்களின் ஆதரவுடன் திருமலையில் தோன்ற விருக்கும் இக் கழகம், ஒற்றுமைக்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் உயர்ந்த இலட்சியத்திற்கும் ஓர் ஒப்பற்ற எடுத்துக்காட்டாக இலங்கப் போகின்றது. தமிழ்ப் பேருமக்களின் ஆசைக் கனவு நனவாக மாறும் நன்னாள் அதிக தூரத்திலில்லை என்ற எண்ணம் தேனாகத் தித்திக்கின்றது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக இயக்கத் தினர்க்கு நாம் ஒன்றை நினைவூட்ட விரும்புகின்றோம். இன்றுள்ள கல்வித்திட்டம், மண்ணுக்கும் மனிதனுக்கும், உடலுக்கும் உழைப் பிற்கும், வாழ்விற்கும் இலட்சியத்துக்கு மிடையே இருந்த தொடர் பைத் துண்டிக்கத்தான் உதவியிருக்கின்றது. படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்கள் பணம் கறக்கும் உத்தியோகங்களுக்கு ஓடுகின்றனர். வாழ்க்கையின் அத்தியாவசிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் உழைப்பாளிகள் ஒதுக்கப் படுகின்றனர். பணம் வரும் என்ற நினைவில் மேலே மேலே படித்த பல்லாயிரக்கணக்கானோர் இன்று வேலையேது மின்றித் தவிக்கின்றனர், உழைக்க உடலுண்டு; பயிர் செய்ய நிலமுண்டு; ஆனால் நெஞ்சும் நினைவும் நாற்காலியைத்தான் நாடுகின்றன. இந்த மனப்பான்மையை மாற்றி, மனிதர்களை வாழ்க்கைக் குகந்தவர்களாக ஆக்கி, 'நெஞ்சத்து நல்லம் யாமென் னும் நடுவநினைமையை ஊட்டி வளர்க்கும், புதிய புரட்சிகரமான கல்வித் திட்டத்தினாற்போல, அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்த ஆயிரமாயிரம் பேர்களின் அகம் மலரும், அருமையான பயன் கிடைக்கும்; தமிழ் மக்களின் வாழ்வும் வளம்பெறும்,

திருவள்ளுவர் திருநாள்

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ் நாட்டில் வாழும் நாமெல்லோரும் நாள்தோறும் அப் பொய்யில் புலவனை நினைந்து போற்றுவதற்கு மறக்கக்கூடாது. மனிதன் மனிதனை வாழ்வதற்குரிய அறவழிகளை அழகாக எடுத்துரைக்கும் திருக்குறள் இன்று உலகத்தின் முக்கிய மொழிகள் அனைத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. குறள் கூறும் நீதிகளைக் குவலயம் முழுவதும் பரப்புவதற்குக் கொழும்பிலுள்ள தமிழ்மறைக் கழகமும் அதன் ஆயுள் தலைவர் பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம் எம். ஏ., பி. ஓ. எல். அவர்களும் பெருமுயற்சிகள் எடுத்து வருகின்றனர். ஒவ்வோராண்டிலும் வைகாசி அனுடத்தில் திருவள்ளுவர் திருநாளை உலகெலாம் வாழும் தமிழர்கள் அனைவரும் கொண்டாட வேண்டுமெனத் தமிழ்மறைக் கழகம் விரும்புகிறது. இவ்வாண்டுத் திருவள்ளுவர் திருநாள் மேமாதம் 22-ந் திகதி வெள்ளிக்கிழமை. இப் பெருநாளில் தமிழர் தம் இல்லமெல்லாம் விழாக்கோலம் பூண்டு விளங்கவேண்டுமென விரும்புகின்றோம்.

அன்பார்ந்த நேயர்களே !

வணக்கம், இடநெருக்கடியால் சென்ற மாதம் உங்களைச் சந்திக்க முடியவில்லை. “தை இதழ் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்து பொலிவுடன் விளங்கியது. பின்வந்த பங்குனி இதழ் தரத்தில் சோடைபோகவில்லையென்றாலும் துரும்பாய் இளைத்துவிட்டதே” என்று எழுதியுள்ளார் சென்னை அன்பர் ராமமூர்த்தி. “கலைச்செல்வியைக் காணாது கவலை யுறுகின்றேன். எக்காரணங் கொண்டும் நிறுத்திவிடாதீர்கள். கலைச்செல்வி போன்ற தரமான ஒரு பத்திரிகை தமிழ்மக்கட்குக் கட்டாயம் தேவை” என்று மட்டுநகர் சிவகுமாரன் கொழும்பிலிருந்து எழுதுகின்றார். தரமான விஷயங்களுடன் ஒவ்வொரு மாதமும் தவறாது பத்திரிகையை வெளியிடுவதுதான் எமது நோக்கம், ஆனால் அச்சகத்தாரின் ஒத்துழைப்பு பூரணமாக எமக்குக் கிடைப்பதில்லை. கலைச்செல்விக்கெனத் தனியாக ஓர் அச்சகம் ஏற்பட்டால்.....?

இது வளரும் எழுத்தாளர் மலர். இதுவரை எந்தப் பத்திரிகையும் இப்படியான முயற்சியில் ஈடுபடவில்லை. வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைப் படித்துப் பிரபல எழுத்தாளர்களே பிரமித்துவிடுவார்கள். மலர்பற்றிய உங்கள் விமர்சனத்தை எதிர் பார்க்கின்றோம். சிறந்த விமர்சனத்திற்கு—விமர்சனப் போட்டிக்கான பரிசுகள் உண்டு. எங்கே எழுதுங்கள் பார்க்கலாம். வணக்கம்,

புதிய உலகு

மயிலன்

[கவிஞர் முருகுப்பிள்ளை மயில்வாகனம் அவர்களின் பிறப்பிடம் அல்வாய். 1946, 47ல் 'மின்னொளி' பத்திரிகையின் ஆசிரயாகக் கடமையாற்றியுள்ளார். 1948-ம் ஆண்டு தொடக்கம் வத்துகாமம் கிரீஸ்தவ தேவாலய தமிழ்ப் பாடசாலையில் ஆசிரியராயிருக்கின்றார். பூங்குயில், தமிழ்ச்செல்வி, பார்வதி, காதற் பறவைகள் முதலிய சிறு காவியங்களையும், ஏராளமான பாலர் பாட்டுக்களையும் எழுதிப் புகழ்படைத்த நம் கவிஞர், கவிதை எழுத ஊக்குவித்து, உற்சாகமுட்டியவர்கள் விரகேசரியில் சித்திரம் வரையும் 'லி. கே.' அவர்களும், சுதந்திரன் ஆசிரியர் எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்களும் தான் என்று நன்றி யுணர்ச்சியுடன் கூறுகின்றார்.]

கொதியெண்ணெய்ச் சட்டியுள்ளே நீர்பட் டாற்போற்
கோபித்தாள் என்னில்லாள்; கடன்கா ரன்வந்(து)
அதிகாலை திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடி
அயலவர்க்கெம் புகழ்பாப்பு கின்றான்; நீவிர்
புதிதாக உவமத்தின் உள்ளு றைத்த
பொருள்கண்ட புலவன்போற் பூரிக் கின்றீர்
மதியுண்டோ நுமக்கென்றாள்; ஆமென் றேன்நான்;
மனத்திடையே காண்புதிய உலகில் நின்றேன்.

வாராய்என் நிதிக்குவையல் வருத்த மேன்;தேன்
மதிசுவைக்கும் உளத்தோடு பறப்போம்; நெஞ்சில்
ஆராய்வும் தேவையுமே இறக்கை யாக்கி

அறியாமை முகில்கிழித்தே அப்பாற் செல்வோம்
பாராய்;எம் பாரதிபோற் பலரும் எண்ணப்

படைப்பினிலே நிலைகண்ட பண்பாட் டாலாம்
சீரான புத்துலக! மனிதர் வாழும்

திருநாடு! வளர்அறங்கள் சிறக்கும் நாடே!.

எழிலொழுகு தெருவீதி இரும் ருங்கும்

இணையொத்த திருமனைகள்; முன்றிற் பக்கம்
விழிகவரும் பூஞ்செடிகள்; தென்றல் வந்து

விளையாடும் சுற்றூடல் வீதிக் கப்பாற்
பொழிலிடங்கள்; வெளியிடங்கள்; சிறுவர்க் கான
புற்றரைகள்; பொதுவிடங்கள்; மறைக ருத்தைத்

தெளியிடங்கள் இவை;இவையே ஐயந் தீர்த்துச்
சிந்தனையை வளர்க்கின்ற கலைக்கூ டங்காண்!.

மழைகாலம் குடிசையுள்ளே ஒழுகும் நீரை

மண்சட்டி வைத்தேந்தி மகவைக் கையால்
விழைவோடு தூக்கித்தன் மடிய னைத்து

விழிசோரக் குளிரீக்கி வாழந் தாயர்
இழைநெகிழ்ந்த கந்தையினால் மானங் காக்கும்

இழிநிலையைப் பழிக்கின்ற செல்வர் வாழும்
பிழைமலிந்த நாட்டினை மறந்தே இந்தப்

பேருலகின் செல்வச்சீர் காண்க பெண்ணே!.

நள்ளிரவில் அழும்பிள்ளை வருந்தி டாமல்

நானைக்கு நல்லுணவு தருவேன் என்று
சொல்லிமறு பகல்தனிலே ஏங்கிச் சோரும்

சூழ்ச்சியொன்றுந் தெரியாத தாயை வாயாற்
கள்ளியென்றும் கடன்காரி என்றுங் கூறிக்

கருத்தழிந்த நாட்டினை கண்டி டாமல்

செல்வரென்றும் வறிஞரென்றுந் திரிபில் லாத

திருநாட்டை அறிவுக்கண் கொண்டு காணாய்!.

மனிதனென உருவெடுத்தும் மதிப்பில் லாமல்
 வன்புலிபோல் சிங்கம்போல் நரிபோல் வாழ்ந்து
 தனியுரிமை கொண்டாடித் தவிக்கும் வாழ்க்கை
 தவிர்ந்தபெரு நன்னாடு; தாய்மை பேணி
 இனிமையுடன் உறவாடி இன்பத் தேக்கும்
 எழில்நாடு சாதியென்ற இடர றுத்துப்
 புனிதமிகு சமுதாயம் புத்து ணர்ச்சி
 பொங்கிடவே வளருகின்ற பொன்னு டித்தே!

இடுபவர்கள் இல்லாமை இரப்போர் இல்லா
 இயல்பிதனால் என்றுரைத்த கம்பன்; அம்பு
 தொடுசிலையே கோடுவன என்று சொன்ன
 துகள்தீர்ந்த புகழேந்தி; சாதி பேதக்
 கொடுமைகளை மனத்தெண்ணி யிரண்டு சாதிக்
 கூற்றுரைத்த ஒளவைஎனும் புலவர் யாரும்
 நெடுநாளாய்ப் பகலிரவாய் நெஞ்சிற் கண்ட
 நேர்மைநிறை அன்புலகம் காண்க நீயே!

நோக்கின்யார் ஒருயிரை ஆக்க வல்லார்
 நொந்தஉடல் பிரிந்துசெலும் உயிரை மீட்டும்
 ஆக்கவழி அறியாதான் உயிர னைத்தும்
 அழியவழி கண்டுகொண்டே அணுக்குண் டெல்லாம்
 தேக்கிவைத்த ஆணவத்தைப் பரிக சித்துச்
 சிரிக்கின்றார் புத்துலகோர்! உயி ருடம்பைக்
 காக்கவெழும் ஆக்கவழி சேர்விஞ் ஞானக்
 கலைவளர்ச்சிக் கண்காட்சி காணாய் கண்ணே.

எழுகின்றார் உதயத்தில்; இன்பத் தோடே
 இறைவணக்கம் செய்துதொழிற் தேகு கின்றார்
 உழுபவர்க்கே நிலமென்ற கொள்கை யாலே
 ஊக்கத்தோ நழைக்கின்றார்; தொண்டு செய்து
 தொழுபவர்கள் யாருமில்லை; தொல்லை யில்லை
 துண்டுநிலப் பிரிவில்லை; தொழில்கள் இன்றி
 அழுகின்ற குடும்பங்கள் எவையு மில்லை
 அறிவில்லா மனமில்லை; அறிவாய் நெஞ்சில்!

கண்ணிரண்டில் ஓர்கண்ணாய்க் கருதப் பட்டுக்
 கல்வியினும் உரிமையினும் உயர்ச்சி யுற்ற
 பெண்களிவர்; ஆண்களொடு சமான மாகப்
 பெரும்பணியிற் கைகொடுப்பர்; பேத மில்லாப்
 பண்பினிலும் அன்பினிலும் மிக்கார்; காதற்
 பறவையென உலவிடுவர்; கற்பின் பொற்பார்;
 புன்னகையே தம்நகையாய்க் கொண்டு வாழ்விற
 புத்தொளியை ஊட்டிடுவர் காண்க பொன்னே!.

சேதனத்தின் பேயாட்டம்; பெண்வீட் டாரின்
 சீர்வகைகள் குறைவென்ற தில்லுமுல்லு
 ஆதனத்தின் உரிமைப்போ ராட்டம்; வேலி
 அளவைக்கோர் போராட்டம்; அதற்கோர் கூட்டம்
 வேதனமே யில்லாத வேலைக் காய்த்தம்
 வேளையெலாம் வீணாக்கிப் பசியால் வாடும்
 பாதகங்கள் நிகழாத நாட்டைக் காண்; நற்
 பயனிறைந்த நயமிக்க உலக மீதே!.

நிதமுயரும் பண்பாட்டால் நேர்மை யுண்டு
 நீதியுண்டு நோய்ப்பட்டோர் மூப்ப டைந்தோர்
 இதுமாக வாழ்வதற்கிங் கில்லம் உண்டே;
 இடுவென்று திரிவார்கள் யாரு மில்லை
 முதல்தந்து தொழிலுக்கு வழியைக் காட்டும்
 முறையான பொதுச்சங்க அமைப்பு முண்டு
 மதமொன்று தெய்வமொன்று சாதி யொன்று
 மதியுண்டு விதியென்ற வாழ்வே யில்லை.

அரசியலில் காந்திவழி; பொருளாக் கத்தில்
 அமெரிக்கர்; வாணிபத்தில் ஆங்கி லேயர்
 தரமுயர்ந்த ஊக்கத்தில் சீனர்; ஒங்குள்
 சமத்துவத்தில் ருஷ்யர்கள்; நுட்ப வேலைத்
 திறமிகுந்த முயற்சியிலே யப்பான் மக்கள்
 தெய்வத்தின் அருள்பாடிப் பழமை பேணி
 அறவழியில் புதுமையினை வளர்க்க எண்ணும்
 ஆவலிலே நற்றமிழர் ஆகி நின்றார்.

மாலையிலே பொதுவிடத்தில் மக்கள் கூடி
 மனமகிழ்ந்தே இசைநுகர்ந்து வாட்டந் தீர்ந்து
 பாலேவனம் போலிருந்த நெஞ்சம் மீண்டும்
 பசுஞ்சோலை யாகிடவே பால்நி லாவில்
 காலையிலே இருந்தரும்பிப் போதாய்ப் பூத்த
 காதல்நோய்க் காணையர்தம் கண்ணன் னாரைச்
 சோலையுள்ளே அணைந்துசெல்லும் தோற்றங் காட்டித்
 தோகைமயில் போல்மனையாள் தோளைத் தொட்டேன்.

“நன்றுநன்று; மனோவசியம் எங்கே கற்றீர்
 நல்லவொரு கற்பனைதான்! புதிய நாடாம்!
 என்றுவரும் அக்காலம்! இக்கா லத்தெம்
 இயல்புணர்ந்தோர் இதனைநாம் கூறக் கேட்டால்
 கன்றொன்று மடிசுரந்து பால்தந் தாற்போன்ம்
 கதையென்பர்; விடுக!” என்றாள்; மீண்டும் சண்டை!
 கண்டுகொண்டேன் கடன்காரன் வந்து விட்டான்
 கதவையடை கண்ணாட்டி என்றேன் காணீர்.

மாணவ ஏஜண்டுகள்

கலைச்செல்வியை விற்பனைசெய்ய ஒவ்வொரு பாட
 சாலையிலும் ஏஜண்டுகள் தேவை. 20% கழிவு
 கொடுக்கப்படும். தமிழாசிரியர் அல்லது தலைமை
 யாசிரியரின் கையொப்பத்துடன் உடனே
 எழுதுக. பெயர்கள் கலைச்செல்வியில் வெளியிடப்
 படும்.

வளரும் எழுத்தாளர் மலர்

‘யாழ் நங்கை’ சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரி மாணவி. சொந்தப் பெயர் அன்னலட்சுமி இராசையா. ‘அன்னையின் ஆவல்’ என்ற கவிதையும், ‘பெரியவன்’ என்ற கதையும் கலைச் செல்வியிலும், ‘இசை இணைத்தது’ என்ற கதை ‘தினகரணி’லும் வெளிவந்துள்ளன.

யாழ்ப்பாணம் எவர்கில்வர் மாளிகையில் கடமை யாற்றுகின்றார் மணியம். சொந்தப்பெயர் க. சுப்பிரமணியம். ‘பாடிக்களிப்ப தெப்போ?’ என்ற கவிதை கலைச் செல்வியில் வெளியாகியுள்ளது. சுதந்திரனில்’ அடிக்கடி இவர் பெயரைக் காணலாம்.

உடுவில் கிராமாதிகாரி அபி
மன்னசிங்கம் அவர்களின்
புதல்வி செல்வி இராஜகுல
தேவி சொந்த ஊரிலுள்ள
ஒரு பாடசாலையில் ஆசிரி
யையாக இருக்கின்றார்.
'சோழவின்செய்மதி' என்ற
கதை 'கலைச்செல்வி' இரண்
டாம் இதழில் வெளிவந்
துள்ளது.

பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில்
கல்வி பயின்ற பஞ்சாட்
சரம் இப்போது தமிழ்
ஆசிரிய பயிற்சிக் கலா
சாலை புதுமுகத் தேர்விற
காகப் படித்து வருகின்
றார். சொந்த ஊர் இணு
வில். 'காதலர்க்கு' என்ற
கவிதை 'கலைச் செல்வி'
புரட்டாதி இதழில் வெளி
யாகியுள்ளது. 'வீரகேசரி'
யிலும் சில கவிதைகள்
வெளியாகியுள்ளன.

மானிப்பாய் இந்துக் கல்
லூரி மாணவியாக இருந்த
'உமா' இப்போது யாழ்ப்ப
பாணக்கல்லூரியில் கல்வி
பயிலுகின்றார், சொந்தப்
பெயர் கௌரிசிவம் சிவ
சம்பு, 'உறுதி பிறந்தது'
என்ற கதை கலைச்செல்வி
ஐப்பசி இதழில் வெளி
யாகியுள்ளது.

உங்கள் உதவி

தமிழிலக்கிய உலகில் 'கலைச் செல்வி'க்கு இருக்கும்
மதிப்பு எல்லோரு மறிந்ததே. புதிய பல எழுத்தாளர்
களைக் 'கலைச்செல்வி' அறிமுகப்படுத்தி யிருக்கின்றனர்.
பழம்பெரும் எழுத்தாளர்களின் மிகச் சிறந்த படைப்புக்
களை வாசகர்களுக்கு அளித்திருக்கின்றனர். இதுவரை
செய்துவந்த தொண்டிலும் பார்க்க, இன்னும் அதிக
தொண்டுகளைச் செய்வதற்கு உங்கள் உதவி தேவை.
நான்கு ரூபாயை அனுப்பி நீங்கள் சந்தாதாரராகலாம்.
உங்கள் உறவினரையும் நண்பர்களையும் சந்தாதாரராக்க
லாம். வியாபார நிலையங்களில் 'கலைச்செல்வி'யை அறி
முகப்படுத்தி விளம்பரம் கொடுத் துதவும்படி அவர்களைக்
தூண்டலாம். கலைச்செல்வியின் வளர்ச்சி கன்னித் தமிழின்
வளர்ச்சி. நன்றே செய்யுங்கள்; அதனை இன்றே செய்
யுங்கள்.

தமிழ் இலக்கிய மன்றம்.

தேடிவந்த செல்வம்

முல்லைச்சிவன்

பாக்கியம்!

நீ இந்தக் கடிதத்தைக் கண்டதும், கண்பார்வை இழந்த குருடன் திடீரெனப் பார்வை பெற்றது போல ஆனந்தப் படுவாய், 'எனக்குக் கடிதம் எழுத இன்று தான் மனம்வந்ததோ சிவாவுக்கு' என்று ஆச்சரியப்படுவாய். ஆனால், எல்லாவற்றையும் விட உன்னைத் தாக்க ஒரு பேரிடியும் இதனுள் இருக்கின்றது என்பதையும் முதலிலே அறிந்துகொள்! அதைச் சகிக்கும் சக்தியை வரவழைத்துக் கொள்!

கலைச்செல்வியுலம் ஏற்கெனவே அறிமுகமானவர் முல்லைச்சிவன். சொந்தப் பெயர் சிவராமலிங்கம். முல்லைத்தீவுக் கூட்டுறவுச் சமாச்சத்தில் வேலைபார்க்கிறார்.

அமைதி? மாரி மழைபோல் சொரியும் தேன் மொழிகள் எங்கே? கட்டுக்கட்டாக வந்து குவியும் அஞ்சல்கள் எங்கே? எங்கே? அப்படியானால் வேறு யாரையும்....?"

இப்படி அன்று நீ எழுதிய கடிதத்தைப் படித்த போது மட்டும் என் பக்கத்தில் நீ நின்றிருந்தால்...! நிச்சயம் உன் பஞ்சுக்கன்னங்கள் சிவந்திருக்கும்; இரத்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியிருக்கும். நல்லகாலம் உனக்கும் எனக்கும் உள்ள இடைவெளி மிகத் தூரம் நூறுமைல்.

முதலில் நீ எழுதிய கடிதத்தின் சிலவரிகளை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

"சிவா, நீங்கள் ஒரு விசித்திரப் பிறவி. பெண்ணின் மனதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர். இல்லாவிடில் ஏன் இத்துணை அலட்சியம்? ஏன் இந்தப் பயங்கர

இதே தூரம்தான் நம் அந்தஸ்திற்கிடையே உள்ள தூரமும். இதைத் தான் இந்தக் கடிதத்தில் விளக்கி—விரித்துக் கூறப்போகிறேன்.

இந்தச் சிவா உன்னை மறக்க மாட்டான். ஒருபோதும் மறக்க மாட்டான். உயிர் இவன் உடலில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் வரை,

உன் நினைவும் இவன் இதயத்தை ஒட்டிக்கொண்டுதானிருக்கும்! இப்படி என் இதயம் இருக்க, என்னைப் புரிந்த நீயும் என் அப்படிச் சந்தேகித்தாய்? என் அந்தப் பெரிய இருப்புக்குண்டை என் இதயத்தில் விட்டெறிந்தாய்? ஏன்?

‘சிவா, நில! உன் உடலை நான் ஆயிரம் துண்டுகளாக வெட்டிக் குவிக்கப் போகின்றேன்-உன்னைச் சித்திரவதை செய்யப் போகின்றேன். நில!’ - இப்படி நீ கூறியிருந்தாலும் நான் வருந்த மாட்டேன். வேதனைப்பட மாட்டேன் ஆனால், அதற்கு மேலாக என்னை வதைத்து விட்டாய்; வருத்தி விட்டாய்!

நீயே நினைவாக - நீயே உலகமாக - நீயே என் வாழ்வாக-நீயே என் குலதெய்வமாக - எல்லாமே நீயாக எண்ணி எங்கும் என்னைப் பிடித்து, “அப்படியென்றால்வேறு யாரையும்...” என்றுகேட்கலாமா? இதுவும் ஒரு கேள்வியா? இல்லை, இல்லை. இது என் இதயத்தைக் குத்திக் குத்திக் குருதி குடிக்க வந்த விஷப்பூச்சி!

பாக்கியம்! உன் பிழையைக் குத்திக் காட்டுகிறேன் என்று நினைக்கிறாயா? இல்லை. ஒருபோது மில்லை. என் இதயத்தின் தூய்மையை - என் அன்பின் மேன்மையை - எமது உயர்வு - தாழ்வை எடுத்துக் கூறிவிட்டுப் போகவே எழுதுகிறேன்.

நான் குறிப்பிடும் தூரம் வெறும் மைல் அளவிலுள்ள தூரமல்ல. எனக்கும் உனக்குமுள்ள அந்தஸ்தின் தூரம்! அதை ஒருதரம் சிந்தித்துப்பார்,

நீ ஒரு லேடி டாக்டர் - நான் ஒரு சிறு குமார்தான். நீ அறிவில் பெரும் கடல் - நான் சின்னஞ்சிறு குட்டை. நீயோ ஆயிரம் ஆயிரம் உழைப்பவன் - நாளை என் வயிற்றுக்கே போதும்படி உழைக்க முடியாத ‘உழைப்பாளி!’ சுருங்கக் கூறப்போனால், நீ திராட்சைப்பழம், நான் நரி. உன்னை என்னால் பெற முடியாது. நீ என்னைவிட உயர்ந்தவன்.

இதை அன்று நாம் புரிந்து கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது. நீ என் எழுத்தின் திறமையில் மயங்கினாய். நான் உன் நடனத்தின் நவீனத்தில் சொக்கி நேன். என் உன் அழகிலும்தான் மயங்கினேன் நான். இதுதான் நடந்த விபரீதம்!

நீ டாக்டராகப் பயிலப் போன நாட்தொடக்கம் நான் கடிதம் எழுதுவதைக் குறைத்துக் கொண்டேன். நீ இரண்டு கடிதம் எழுதினால் நான் ஒரு பதில் கடிதம் எழுதிவேன். இதற்குக் காரணம் கேட்டு எழுதினால், பதில், ஓய் வின்மை என்று எழுதினேன். நீயும் நம்பிவிட்டாய். ஆனால் உண்மை யாதெனில் எடுத்த எடுப்பிலேயே கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்த முடியாமையே!

ஒரு கிழமைக் கொன்றாக-பதினைந்து நாட்களுக் கொன்றாக - மாதத்திற்கொன்றாக - இப்படியே கடிதம் எழுதுவதைக் குறைத்து இப்போ ஒருவருடமாக - முந்தாற்று அறுபத்தைந்து நாட்களாக எப்படித்தான் கடிதம் எழுதாம லிருக்கின்றேனோ! அதிசயந்தான்.

பாக்கியம், என்று நான் உனக்குக் கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்தினேனோ அன்றே இரவு - பகல் என்ற வேற்றுமையை மறந்தேன், பசி என்னும் மனிதனை விட்டுத் தொலையாத நோயினின்றும் விடுபட்டேன். “இன்பம் இன்பம்” என்று மனிதன் அடையத் துடிக்கும் புதையலை வெறுத்துத் தள்ளினேன். தாய் — தம்பி — தங்கை என்ற எண்ணத்தையே மறந்து தனியே — ஒன்றியாக — பைத்தியமாக என் அறையில் அடைந்து கிடக்கிறேன். எல்லாம் உனக்காக. என் மொனம் உன் மனத்தை மாற்றும்; என்னை நீ மறப்பாய்; உன் தந்தையின் விருப்பப்படி அந்த டாக்டர் தேவனை மணப்பாய். நல்ல இடத்திலே நல் வாழ்வு வாழுவாய்; நல்லின்பம் துகருவாய்; என்ற ஒரே எண்ணத்தால் உனக்குக் கடிதம் வராவதை நிறுத்தினேன். இதை நீ அறியாமல் வேறு யாரையும் காதலித்துவிட்டேனோ என்று சந்தேகப்பட்டு எழுதினாயே. இப்போ நம்புகிறாயா, இந்த சிவாவுக்கு சிவ பாக்கியத்தைத் தவிர வேறு யாரிலுமே காதல் இல்லை என்று? இனி நம்பு. இனியாவது நம்பு, இந்தச் சிவா நல்லவன் என்பதை.

“என் அப்பா என்னை டாக்டர் தேவனுக்கு மணம் முடித்து வைக்கத் திட்டமிட்டிருக்கின்றார். தேவனும் என்னை அடையக் கங்கணம் கட்டியிருக்கிறார். பாவம், இலவ் காதத கிளியாகப்போகின்றார்” என்று உன் கடிதத்தில் ஒருகால் எழுதியிருந்தாயே. அன்று அதைப் பார்த்தபோது ஒருவித பயம் எழுந்தது, என் மனத்தில். அன்று நான் பயந்ததில் அர்த்தமுண்டு என்பது இன்று புரிகிறது.

— நான்தானே அந்த இலவ் காதத கிளியாகவுள்ளேன். உன் அப்பாவோ, தேவனோ, எதையும் அடைய முடியாததற்கு ஆவல்பட்டு விடவில்லை. அப்படியெல்லாம் கிடைக்காததற்கு ஆசைப்பட்டது நீயும் நானும்தான்.

பாக்கியம்! நீ அருமையானவன்; நல்லவன். இல்லாவிடில் ஒரு வருட காலமாக என் பதில் கிடையாதபோதும், இப்படிக் கடிதம் மேல் கடிதம் க எழுதுவாயா?

உன்னைப் போல ஒருகாதலி எல்லோருக்கும் கிடைக்க முடியாது! நீ எனக்கு மட்டும் கிடைத்த பெரும் பாக்கியம், விலை மதிப்பற்றதோர் மாணிக்கம். பெற்ற பதக்கத்திற் கிடையே இருந்து அழகாக ஜோலிக்கவேண்டிய வைரம் நீ. தவறுதலாக இந்தக் குப்பை மோடான என் வாழ்க்கைக்குள் வந்து சிக்கி விட்டாய். நான் உனக்குத் தகுதியற்றவன்!

“எல்லாம் இந்த டாக்டர் வேலை ஒன்றால் தானே விளைந்த விளை. இல்லாது விட்டால், அன்று — ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் நாம் பாடசாலை மாணவர்களாக இருக்கும்போது எத்துனை ஜோடிப் பெருத்தமாக — தகுதியுடையவர்களாக இருந்தோம். இன்று ...?

ஐயோ ..! வேண்டாம் இந்த டாக்டர் வேலை, வேண்டாம். அவர் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால் போதும்”, என்று எண்ணி உன் வேலையையும் உதறிவிடக் கூடும். என் காதலுக்காக அப்படி எதையும் செய்துவிடாதே, பாக்கியம். வேண்டாம் அந்த விபரீத நினைவு உனக்கு. அப்படியெல்லாம் தேடி

வந்த செல்வத்தைத் தெருவில் தள்ளிவிடாதே.

“என்னைப் பெற்றுகரிய பாக்கியம் என்று நினைக்கிறீர்களே, அப்படியானால், நீங்கள் மட்டும் ஏன் தானாக வலிந்து வந்து, ‘என்னை ஏற்றுக்கொள்-அணைத்துக்கொள்’ என்று கெஞ்சும் செல்வத்தை ‘போ, போ’ என்று பிடர்பிடித்துத் தள்ளவேண்டும்?”—இப்படி உன் தூய்மையான உள்ளத்தில் ஒரு கேள்வி உதிக்கும்.

அதுதானே சொன்னேன், அந்தச் செல்வத்தை ஏற்பதற்கு அருகதையற்றவன் இந்த சிவா என்று.

பாக்கியம்! உனக்குக் கடிதம் எழுதுவதென்றால், கட்டுக் கட்டாக எவ்வளவோ எழுத முடியும். ஆனால் அப்படியெல்லாம் இனி ஒருபோதும் எழுத மாட்டேன். எழுதி எழுதி என்னில் அன்பை வளர்க்க விரும்பவில்லை.

கடைசியாக உனக்காக ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன். நீ அதைக் கட்டளையாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்; அல்லது உனக்குப் பேரதிர்ச்சியைத் தரும் பேரிடியாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். எப்படியும் இருக்கட்டும். என் மட்டில் அது உன் இன்ப வாழ் விற்காக விடுக்கும் அன்புக் கட்டளை.

நான் உனக்குத் தகுதியற்றவன். நீ உரிய இடத்திற்கு தேவனிடம் போய்விடு. போ! போ!! இதுவே நான் உனக்கு விடுக்கும் வேண்டுகோள்—அன்புக் கட்டளை.

பாக்கியம், நீ என்னை அடைய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கத்தால் தற்கொலை செய்துகொள்ள என்

னாவாய். அப்படியெல்லாம் அந்தப் பேடிச் செயலைச் செய்து விடாதே. அன்று தெரியாத தனமாக ஒருவர் நிலையை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளாமல் காதல் கொண்டுவிட்டோம். அதை யெல்லாம் மறந்துவிடு; அதெல்லாம் வெறும் கனவு—கானல் நீர் என்று எண்ணி, என்னை மன்னித்துக் கொண்டு, மறந்துவிடு. மறந்துவிடு.

நானும் இந்த நாட்டைவிட்டு எங்கோ போய்விடுகிறேன். ஒரு வரை ஒருவர் இனிச் சந்திக்க முடியாமல் வேறு நாட்டிற்குப் போய் விடுகிறேன். நீ இன்பமாய் வாழ வேண்டும்.

உன் நல்வாழ்வை விரும்பும்,

— சீவா —

நான் அவளுக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டுப் பேணவை மூடுவதற்கும், யாரோ என் அறையின் கதவைத் தட்டுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“யாரோ? எவரோ? அம்மாவா கத்தாணிருக்கவேண்டும்” என்று எண்ணிக்கொண்டுபோய்த் திறந்தேன், கதவை.

ஒரு ரூபாவையே கண்டறியாத பரம ஏழைக்கு ‘பத்து லட்சம் ரூபாய் குதிரைப் பந்தயத்தில் அடித்து விட்டாய்; இந்தா உன் பணம்’ என்று பணத்தை நீட்டினால், அந்த ஏழை எத்துணை ஆச்சரியம் — ஆனந்தம் — அவரும் பிக்கை கொள்ளுவானோ, அத் தனையும் நான் அடைந்தேன், அந்தக் கதவைத் திறந்தபோது. வாச

கர்களுமே அதிசயப்பட்ட பேரகிறீர்கள். என் காதலி எனக் கூறினேனே அவள் — சிவபாக்கியம் வந்து நின்றுள்!

எங்கே வந்தாள்; எப்படி வந்தாள்; ஏன் வந்தாள்; எதுவுமே புரியவில்லை எனக்கு. மரக் கதவுடன் மரமாக நின்றேன்.

அவள் பேச்சைத் தொடக்கினாள்:

“வன் சிவா, இத்தனை ஆச்சரியம்? ‘இவள் யாரடா சனியன், கள்ளனைப் பிடிக்க வந்ததுபோல வந்து நிற்கிறாளே என்று அதிசயப் படுகிறீர்களா? என்று குத்தலாகக் கூறிவிட்டு, ‘உங்கலிடம்தான், உங்களைத் தஞ்சமடையத்தான் வந்தேன்’ என்றாள்.

‘நல்லதாயிப் போய் விட்டது. பத்துச்சதம் செலவழிக்காது, நேரிலேயே கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டுப் போய்விடலாம்’ என்று நினைத்தேன். அதே நேரத்தில் அவளின் குத்தலான பேச்சு என் மனத்தை உறுத்தாமலும் இருக்கவில்லை.

நான் ‘வா’ என்று உபசரிக்கவில்லை. அவளாகவே என் அறையுள் நுழைந்தாள்; கையிலிருந்த குட்கேசை ஒருபுறம் வைத்தாள்; மறுகையிலிருந்த ‘றிஸ்ட் வாட்சை’ கழற்றி என் மேசைமீது வைத்தாள்; அவள் அந்த நிமிடத்தில் நடந்துகொண்ட விதம் எதோ அவள்தான் வீட்டுச் சொந்தக்காரிபோல் இருந்தது.

மேசைமீது இருந்த கடிதத்தின் பின்புறத்தைக் கண்டுவிட்டாள் போலும், “என்ன கடிதமா இது?” என்று கேட்டாள்.

“ஆம்” என்றேன்.

“இது என்ன ஆச்சரியம். கடிதம் எழுதும் பழக்கம் உங்களுக்கு உண்டா!” என்று நளினமாகக் கேட்டாள்.

“அந்தப் பழக்கம் இப்போது இல்லைத்தான். ஆனால், எழுத வேண்டிய நிலைமை நெருங்கியதால் எழுதியுள்ளேன். அதுவும் வேறு யாருக்குமில்லை, உனக்குத்தான்” என்றேன்.

“என்ன? எனக்கா? கடிதமா? நீங்களா?” என்றாள், எதோ மேற்குத் திசையில் சூரியன் உதித்துவிட்டான் என்றதைக் கேள் விப்பட்டவன் போல.

அவள் பட்ட அதிசயத்தையும் அவசரத்தையும் கண்டபோது சிரிப்புச் சிரிப்பாக வந்தது எனக்கு.

“சந்தேகமில்லை, உனக்கேதான் படித்துப்பார். ஆனால் எந்தவித மாற்றத்தையுமே செய்யும் படி கேட்டுவிடாதே” என்று நான் சொன்னது அவள் காதில் விழுந்திருக்குமோ என்னவோ. அவள் அதைப் படிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். நான் அடுத்த அறைக்கு அலுவலாகச் சென்று விட்டேன்.

ஐந்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்காது. சிவா, சிவா.....! என்று கத்தினாள். வீடு அதிர்ந்தது! நான் அதிர்ச்சி அடையவில்லை. அவள் அப்படி அதிர்ச்சி அடைவாள் என்பது நான் எதிர்பார்த்ததே.

“என்ன பாக்கியம்?” என்றேன் சர்வசாதாரணமாக.

“என்ன இது? ஏன் இப்படியான முடிவிற்கு வந்தீர்கள்? பணமும் பதவியும் வேண்டுமா காதலிப்பதற்கு? காதல் அவ்வளவு கேவலமானதா? கடைச்

சரக்கா? இவ்வளவுதானா உலகம் போற்றும் ஓர் எழுத்தாளனின் சித்தம்? உலகத்திற்கு முன்னேற்றக் கொள்கைகளையும் புதுமையான போக்குகளையும் எடுத்துக் காட்டி, உலகையே மாற்றி அமைக்கவேண்டிய நீங்கள் கட்டிய முடிவு இதுதானா? வெட்கம்!” என்று ஆத்திரம் வழியக் கூறினான்.

“பாக்கியம்! நீ எதைக் கூறினாயும் என் தீர்மானத்தை மாற்றி விட முடியாது. போவதற்குச் சகல ஒழுங்குகளுமே செய்தாகி விட்டது. நீ அந்த டாக்டர் தேவனை மணந்து கொள்” என்றேன் கண்டிப்பாக.

“சிவா.....! நீங்கள் புரியாமல் பேசுகிறீர்கள். அந்த டாக்டரை நான் மணம் செய்யக்கூடாது என்றும் என்னை என் விருப்பப்படி வேறு யாரையாவது மணந்து, இன்பமாக வாழ்ந்தால் போதும் என்றும் கூறிச் சென்று விட்டார் அப்பா. அந்த டாக்டருக்கு எத்தனை ‘காதலி’கள் உண்டு என்பதை அப்பா அறிந்துவிட்டார். அப்படியெல்லாம் என் திருமணத்தில் மணம்விட்டுக் கூறிய அப்பா இப்போதுமட்டும் இருந்தால்.....” இப்படி அவள் பெருமூச்சுடன் கூறியபோது, அவள் வேல்விழிகள் நீர்த் தேக்கங்களாயின.

“ஏன் பாக்கியம், அப்பா எங்கே?” என்றேன் ஆச்சரியத்துடன். நான் ஆச்சரியம் அடைந்தது அவள் தந்தை இல்லை என்பதில் மட்டுமல்ல, அவள் தந்தை அவள் திருமணத்தில் இவ்வளவு தூரம் விட்டுக் கொடுத்து விட்டாரே என்பதிலும்தான்.

“அவர் அம்மா சென்ற வழியைத் தொடர்ந்து சென்றுவிட்டார். நான் உங்களைத் தேடி. இங்கு வந்துள்ளேன். இங்குதான் வேலையும் மாற்றலாகியுள்ளது” என்றுசொல்லித் தேம்பினாள்.

“பாக்கியம்! நீ டாக்டர். நான் பரம ஏழை. இந்த ஏழையை உனக்கு வேண்டாம்” என்று கத்தியே விட்டேன்.

வெளியே சென்றிருந்த என் தாயார் வந்து நின்று நடந்ததைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். “தம்பீ, தேடிவந்த செல்வத்தை என் துரத்துகின்றாய்? ஏதோ தெய்வம் தந்த பெண்—தேடிவந்த செல்வம் என்று நினைத்து அணைத்துக்கொள். நீயும் நானும் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்” என்றான் ஆனந்தமாக. நல்ல மருமகள் கிடைத்துவிட்டான் என்ற இதயப் பூரிப்பு அம்மாவுக்கு.

என் முதன்முதல் கடவுள்—தாயே என் காதலியை, தேடிவந்த செல்வம் என்று அணைத்துக் கொள்ளும்படி கூறும்போது நான் எப்படி என் ஆருயிரை—இதய ராணியை உதறிவிட முடியும்? என் பிடிவாதம், கடிதம்—எல்லாவற்றையுமே தூர எறிந்து விட்டு, “பாக்கியம்.....!” என்றேன் என்றுபில்லா காதலுடன்.

“அத்தான்.....!” என்றான் முதன் முதலாக. அந்த ‘அத்தான்’ என்ற ஒரு சொல்லில்தான் எத்தனை நிறைவு—எத்தனைகனிவு—எத்தனை பணிவு!

அம்மா மெதுவாக அறையை விட்டு நழுவினாள். நாம்.....!

சிறிப்பு

ம. அச்சுதன்

அன்று, மூத்தவிநாயகர் நண்பன் ஆலயத்தின் எட்டாம் நாள் வழியாகச் செல்லும்போது இராத் திருவிழா. வெகு தெல்லாம் அந்த ஆலயத்

விமரிசையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. திருவிழா யாருக்கு என்று மாத்திரம் கேட்டுவிடாதீர்கள். இவ்வினாவிற்கு விடையளிப்பதால்தான், அங்கு பெரும்பான்மையினராகக் குழுமியிருந்த வாலிபர்களாகவும், வாலிகளாகவும் வயிற்றெரிச்சலைக் கெட்டிக் கொள்ளவேண்டி நேரும். எனக்கு ஏன் அந்தப் பொல்லாப்பு?

நான் அந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவனல்லன்; என்றாலும், நண்பனின் விருப்பப்படி (எனக்கும் விருப்பத்தான்) விழாவிற்குச் சென்றிருந்தேன்.

கருணைவாய் வடக்கில் வாழும் அன்பர் அச்சுதன் "கலைச்செல்வி"யின் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறைகொண்டுள்ளவர். நல்லதொரு கருத்தை விளக்குகின்றது "சிறிப்பு"

வீட்டுக்கு அவ் செல்லும்போது அந்த ஆலயத்தைப் பார்த்திருப்பேன். அதன் தோற்றம் எனக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. ஆனால், அன்று அதே ஆலயம் என்று மில்லாத படி தேவலோகம் போலக் காட்டியளித்தது. பலவித வர்ணமின்விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அலங்கார மாளிகைகள் - சிகரங்கள் - கிலை

மடைந்து சிதைந்திருந்த சுவர்களை மறைத்துக் கொண்டு வெகு கம்பீரமாக எழுந்து நின்றன. அப்பப்பா! அவையின் அழகுதான் என்னே!

நண்பனும் நானும் சிதைந்த சுவர் ஒன்றில் அமர்ந்

திருந்தோம். மேளக்கச்சேரியின் இறுதிக் கட்டம் வெகு விறுவிறுப்பா யிருந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் கற்பனை உள்ளத்தில், ஏதோ பாரதூரமான தவறிழைத்து விட்ட மனைவி கணவனைப் பார்த்து மன்னிப்புக் கோருவதுபோல் நாதசுரக்காரன் தவிற்காரனைப் பார்த்து இறைஞ்சுவதைப் போலும், அவனோடும், நடும் என்று கணவனுக்குரிய கடுந் தொனியில் அவளின் வேண்டு கோளுக்கு இடங்கொடாது கண்டிப்பதுபோலும் தோற்றியது.

எனக்குச் சிரிப்பு பொத்துக்கொண்டுவந்தது. ஆனால், சிரித்துவிட்டால் எதிர்ப்பக்கத்தில் பலவாண் உடைகளில் பட்டாம் பூச்சிகளைப் போல் அமர்ந்திருக்கும் பதுமைகளைப் பார்த்துத் தான் பயல் பல்லை இளிக்கிறான் எனச் சுற்றி இருந்தவர்கள் கருதிவிடுவார்களே எனச் சிரமப்பட்டு சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டேன்.

ஒலிபெருக்கியின் உதவியுடன் காதைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்த மேளக்கச்சேரியும் ஒருவாறு ஓய்ந்தது.

இனி வரவேண்டியவர்கள் பாடகியும் சின்னமேளங்களுந்தான். மத்தளக்காரனும் ஆர்மோனியக்காரனும்

மேடைக்கு வந்துவிட்டார்கள். அதுவரை அறிதுயிலில் ஆழ்ந்திருந்த மக்கள் கூட்டத்தில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் முண்டி யடித்துக் கொண்டு மேடையை நோக்கி முன்னேறினார்கள். நாட்டியக்கலா ரமணிகள் வரவிருக்கும் வழிமேல் எல்லோருடைய விழிகளும் பதிந்திருந்தன.

நண்பனைப் பார்த்தேன். அவனது கண்கள்மட்டும் பெண்கள் பகுதியில் ஏதோ ஓர் இடத்தில் இலயித்திருந்தன. ஒருவேளை அவன் காதல் சிட்டுக்கூட்டு அக்கூட்டத்தில் இருக்குமோ என்னவோ என்று எண்ணினேன்.

“ஏது, பார்வை ஒரேயடியாக விழுந்தது விட்டதே” என்று அவன் காதைக்கடித்தேன் நான். திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய அவன் அசடுவழியப் பல்லைக் காட்டியபடி,

“ம்... அதோ பார்! அந்தத் துணுக்கு வலப் பக்கத்தில்...” என்று கிசு, கிசுத்தான். என் பார்வையும், அவன் பெருவிரல் காட்டிய திசையில் சென்று ஒரு பதுமைமேல் பதிந்தது.

“ஆமாம்! அவளுக்கும் உனக்கும் என்னப்பா தொடர்பு?”—என்னு அவனைக் குறுநகை புரிய வைத்தது.

“என்ன தொடர்பா? பக்கத்து வீட்டுக்காரி: பெயர் கமலம்; நெருங்கியதொடர்பு” —அவன் கவனம் முழுவதும் அவள்மீது இருந்ததால், வாக கியம்துண்டாடப்பட்டு வெளியேறியது.

“ஓகோ! ஏனப்பா திரீக்கிருயி? காதல் கவ்வி விட்டது என்று சொல்லேன்” என்றேன் நான்.

“சே, சே, அப்படி ஒன்று மில்லை” என்றவன், “ஆமாம்” என்று மென்று விழுங்கினான்.

“ஏன் தம்பி! இந்த ஊதாரித்தனமான செலவுகளை லாம அவசியந்தானா?” பருத்தறிவைக் குழைத்துக் கொண்டு பின்னே எழுந்த வினாவொலி எங்கள் பேச்சுக்கு முற்றுப் புள்ளி இட்டது.

பின்புறம் தலையைத் திருப்பி அக் கேள்விக் குரிய வரைப் பார்த்தேன். நரை முடி அவர் வயோதிகத்தைப் பறைசாற்றியது. ஆயினும், அவர் ஒழுக்கத்தின் விழுப்பத்தை உணர்ந்து வாழ்பவர் என்பதை ஆம் முகத்தில் நிரம்பி வழிந்த மலர்ச்சியும் பளபளப்பும் எடுத்துக் காட்டின.

“அப்படிச் சொல்லக் கூடாது; எங்கள் ஊர் பட்டணமல்ல; நாட்டுப் புறம்.

எம்மக்களிற்கு இதுபோன்ற விழாக்களையும் கேளிக்கைகளையும் விட்டால் வருஷத்தில் சில நாட்களாவது மகிழ்ச்சியாகக் கழியும் பொழுது எப்படிக் கிடைக்கும்?”—என அருகில் நின்ற இளைஞர் அவருக்கு விடையளித்தார்.

“அது சரி தம்பி; விழா வேண்டா மென்று நான் சொல்லவில்லையே! ஆனால், இதோ பார்! இவ்வளவு சுகரங்கள் திருவிழாவுக்கு அவசியந்தானா? இதுக்கு இறைக்கும் காசை ஒவ்வொரு திருவிழாக்காரரும் மட்டுப்படுத்தினால் இதைப் போல் என்றும் நிலைக்கக் கூடிய உண்மைக் கோபுரமே எழுப்பி விடலாமே!”—பெரியவர் ஆற்றாமையால் பொருமினர்.

“ஆமாம்! இடிந்த சுவரைச் செப்பனிட முடியாதபோது இந்தப் போலிக் களெல்லாம் எதற்கு?” என்றேன் நானும்.

இளைஞர் கப் சிப்பென அடங்கிவிட்டார்.

“கணபதி துணையே.....”—ஒலிபெருக்கியிலிருந்து கிளம்பிய இசை எங்கள் பார்வையை மேடைப்பக்கம் திருப்பியது. யாரோ ஒரு குமாரியாம் (பெயரில் மட்டும்; தோற்றத்திலல்ல) தொடையில் பளார், பளார் என்று

அறைந்த வண்ணம் தன் குரலை எழுப்பினான்.

“முருகு முன்னுக்குப் போயிருக்கலாமா?” என்றான் நண்பன் என்னைப் பார்த்து.

“ஏன்? இங்கே நிற்க நன்றாய்த் தெரியுதே!” என்றேன் நான், அவன் எண்ணத்தை உணர்ந்தும் உணராதவன் போல.

“அதற்கல்ல; சும்மா வா வன்”; என்று கூறிக் குறு நகை புரிந்தவன், என் கையைப்பற்றி முன்னேறினான். நானும் தட்டிக் கழிக்க மனமில்லாதவனாகப் பின் சென்றேன். முன் வரிசையில் எங்களுக்கு இடம் கிடைத்தது.

நண்பனுக்கும் அவளுக்கு மிடையே இருந்த இடைவெளி ஆளையாள் கண்டுகளிக்கக் கூடிய அளவுக்குச் சுருங்கி விட்டது. காதல் சேட்டைகளுக்குக் கேட்பானேன். இருவர் கண்களும் கணத்துக்குக்கணம் ஒன்றையொன்று விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன; இடை மிடையே இருவர் பற்களும் பளிச்சிட்டன.

அவளைப் பார்த்த என் கண்களும் அவள்மீதே நிலைகுத்தி நின்றன. அவ்வளவு அழகுதான் போங்கள்! என் மனச் சாட்சியோ, அவள் எழிலை அங்கம் அங்கமாக ஆராயத் தலைப்பட்ட என்

கண்களைத் தடுக்க வகையறியாது தவித்தது.

ஆகா! அவளன்றோபெண். அவளின் அழகுக்கு ஈடாக எதைக் கூறலாம்? நெளிந்தோடும் நதியைப் போன்ற கருங் கூந்தல்; அதனுடே வானத்து வெண்மதி யென இலங்கும் வட்ட வதனம்; மன்மதனின் வில்லையொத்த கரும் புருவம்; கடலாடும் கயலைப்போன்ற எழில் விழிகள்; கோத்து வைத்த முத்தாரம் போன்ற பல்வரிசை; அந்திச் சிவப்பைச் சிந்தையிலூட்டும் செங்கன்னங்கள்; கொவ்வைக் கனியைப் பழிக்கும செவ் விதழுகள்; வாளிப்பும் வனப்பும் இழையோடும் தங்க மெரு கூட்டப் பட்ட தளிர்மேனி. இன்றோன்ன சிறப்புக்களைக்கொண்ட அழகுச் சிலை அவள்.

“ஆசை அன்பெல்லாம்
கொள்ளை கொண்ட நேசா
பேசும் ரோஜா என்னைப்
பாரு ராஜா”

நண்பனைப் பார்த்து அப்பசும் பொன் மேனியாள் பாடியதல்ல இப்பாட்டு; சற்றுத் தொலைவில், காலில் சதங்கை கலீர், கலீர் என்று ஒலிக்க, முன்வரிசை இயசிகர்களுக்கு மண்ணை வாரி இறைத்துக் கொண் டிருந்த சின்னமேளங்கள் எழுப்பிய இசையோசையே இது. அப்பாட்டும், பாட்டுக் கேற்ற

அவர்களின் அங்க அசைவுகளும், (நடனமல்ல) காளைகளின் உள்ளத்திற்கு உற்சாகமூட்டி அவர்களை நிலை கொள்ளவிடாது ஆரவாரிக்கச் செய்தது.

“கணபதி துணையே.....” என்று ஆரம்பித்த பாடல் இந்த அளவுக்கு முன்னேறி விட்டதே என்று அங்க லாயத்தேன்.

“ஆலயத்தில் தீயஉணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும் இப்படிப்பட்ட பாட்டுக்கள் பாடலாமா?”—பக்கலில் இருந்த ஒரு வழுக்கைத் தலையார் எழுப்பிய வினா இது.

“பாடினால் என்ன? ‘கணபதி துணையே’ என்ற பாட்டில் சொக்கி விநாயகர் எப்போ உறங்கி விட்டாரே! இனி இந்தப் பாட்டுக்களெல்லாம் அவர் காதில் விழுவது எப்படி?” என்றார் ஒரு நறுக்கு மீசைக்காரர். அப்போது வெடித்துக் கிளம்பிய அவுட்டுச் சிரிப்பைப் பார்க்க வேண்டுமே!

இவ்வுலக நினைவற்றவர்களாக வேறோர் உலகில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த இராசிகர் கூட்டத்திற்கு, “நீங்கள் இருப்பது இறைவனின் இருப்பிடம்” என்று ஞாபகமூட்டுவது போல் டாண், டாண் என்று ஒலித்தது ஆலயமணி. ஆமாம்! சதிர்க் கச்சேரிக்கும் ஒரு முடிவு

ஏற்பட்டது. மக்களின் ஆனந்தமும் ஆரவாரமும் குன்றின.

“ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? இன்னும் நாலுமணி யாக வில்லையே! அதுக்குள்ளே நிறுத்தி விட்டார்களே!” என்று ஏங்கினார் ஒரு சின்ன மேளப் பிரியர். அவரைப் பார்த்து நான் ஏங்கினேன்.

தேன் கூட்டைக் கோல் கொண்டு தாக்கும் போது எவ்வாறு தேனீக்கள் திக் கெட்டும் பறக்குமோ அவ்வாறே மணி அடித்ததும் மக்கள் கூட்டமும் கலையத் தொடங்கியது.

‘சரி, போகலாம் வா!’ எனக் கூறிய நண்பனும் என்னை இழுத்துக் கொண்டு எங்கோ விரைந்தான், அவன் விரைவுக்குக் காரணம் முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த அவன் காதலி கமலம்தான் என்பதை அறிந்த நான் எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். அப்பப்பா! காதலின் வேகந்தான் என்னே!

ஏதோ எதிர்பாராத விதமாக அவள் அழகுக் கழுத்தைப் பார்த்த நான் அப்படியே மலைத்து நின்று விட்டேன். ஆம்! அவள் கழுத்தில் பொன்னுலான தாலிக் கொடி ஒன்று ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது!

‘நண்பனுக்கு மணமாக வில்லையே!’ என்று குழம்பி

னேன். என் திகைப்புத் தீர்வதற்குள் அங்கு வந்த ஒரு மெலிந்த ஆண் “கமலம், நீ வீட்டுக்குப் போ; நான் திருவிழாப் ‘பிசகை’ தீர்த்து விட்டு வாறேன்” என்று அவளைப் பார்த்துக் கூறினான்.

அவள் சற்றுத் தயங்குவதுபோலிருந்தது.

“என்ன கமலம், பக்கத் தலை இருக்கிற வீட்டுக்குப் போகப் பயப்படுகிறியே, சரிவா, மேற்குவீதிவரை நானும் வாறேன்.”

அவள் சரி என்பதற்குப் பதிலாகத் தலையை ஆட்டினாள்.

உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழுந்த ஐயத்தை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“சோமு, யாரடா உன் புருவுக்குப் பக்கத்தில்...?” என்று அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற நண்பனைக் கேட்டுவிட்டேன்.

“அவனா? அவள் புருஷன் தான் அந்த நோஞ்சான்”— வெந்தழலை முகத்தில் வாரிக் கொட்டுவது போல் வெளிவந்த இவ் வார்த்தைகள் அவன் கூறியவைதான்; யாதொரு தயக்கமுமின்றியே கூறினான்.

என் ஐயம் தீர்ந்து ஆத்திரம் பிறந்தது. அதே சமயம்

ஏதோ ஒன்று என் உள்ளத் தைக் கடப்பாரை கொண்டு குடைந்தது.

“ஐ! என் நண்பன் இவ்வளவு இழிகுணம் படைத்தவனா? கேவலமானவனா? என்ன கயமை?” என்று குமைந்தேன்.

மீண்டும் அப்பக்கம் திரும்பிய நான், சுழிக்குக் கனலம் கண்ணகிவழி வந்த அக் கமலம் தன் கணவன் பின் சென்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். தான் செல்லும் பாதையில் தன் மனைவியும் வழுக்கி விழாது பின் தொடர்கிறாள் என்ற நம்பிக்கையில் அந்த அப்பாவிக் கணவன் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தான். பாவம்! தன் ‘கமலம்’ தன்னைவிட இன்னொரு வண்டுக்குத் தேன் அளிப்பதை அவனால் எப்படி உணர முடியும்? கல் மிஷனில்லாத அந்த ஆண் பிரவிக்காக என் மனம் அனுதாபப்பட்டது.

என் பார்வையைத் திருப்பிய நான், நண்பன் என் முன்னிலையில் இல்லாததை யிட்டு வியப்படையவில்லை. மலரை நோக்கி அந்த வண்டு பறந்துவிட்டது.

வாணவேடிக்கை பார்ப்பதற்காக வடக்கு வீதிக் கோடியில் அரளிச் செடிகள் புடைசூழ விளங்கிய அக் கிணற்றுக் கட்டில் அமர்ந்

திருந்தேன். வீதிவலம் வர வேண்டிய சுவாமி கோயில் முன்றிலில் நின்றிருந்ததால் அங்கு சன நடமாட்டம் இருக்கவில்லை. நண்பனைப் பற்றியும் அப்பெண்ணைப் பற்றியுமே என் மனம் உளைந்து கொண்டிருந்தது.

“கண்களே பெண்களை நம்பாதே!”—ஒலிபெருக்கி அலறியது. அதில் எத்தனை உண்மை!

“கமலம், கொஞ்சம் நில்லேன்!”—அடங்கிய தொனியில் ஒலித்தது ஒரு குரல்.

சந்தேகமில்லை அவர்கள் தான்!

செடியின் பின் மறைந்தவாறு சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினேன்.

நண்பனும் அவளும் நெருங்கி நின்று கொண்டிருந்தது நில்வொளியில் நன்கு புலனாகியது; ஏனோ என் மனம் திக், திக் என்று அடித்துக் கொண்டது,

“இன்றுதான் உன் மனதை உணர்ந்தேன் கமலம்! நானும் எத்தனை நாட்களாக உனக்காக ஏங்கினேன் தெரியுமா? ஆனால், நீ எப்படியோ என்று பயந்து சும்மா இருந்தேன்...” என்று இழுத்த அவன் அவள் கன்னத்தை

வருடியிருக்க வேண்டும், ‘பளார்’ என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. நண்பனின் கரம் இப்போது அவன் கன்னத்தில் இருந்தது. என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை!

“சீ! நாயே, நீயும் ஒரு மனுஷனா? ஏதோ பக்கத்து வீட்டுக்காரன், ஐக்கியமாகப் பழகியவன் என்று எண்ணி, பார்த்துச் சிரித்தால் இந்த அளவுக்கு வந்துட்டியே!” என்று கூறிய அப்பெண்புலி பணந்தோப்புக்குள் சென்று மறைந்தது. என் திகைப்புத் தீரச்சமற்று நேரமெடுத்தது.

ஐயமேயில்லை! அவள் கண்களை விழித்தோன்றல்தான்!

நண்பனைப் பார்த்தேன். மூப்படைந்த எருதுகளின் உதவியால் ஊர்ந்துசெல்லும் கடலை வண்டிபோல் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

“ஹ்! ஹ்! ஹ்!” — நான் எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

பெண்கள் சிரித்து விட்டால், ஏதோ அவர்கள் தங்கள் வலையில் விழுந்து விட்டதாக மனப்போதை கொள்ளும் நண்பனைப் போன்றவர்களைப் பார்த்து எள்ளுவதில் தவறென்ன இருக்கிறது.

“எல்லாம் உனக்காக!”

உலகி “கபிலன்” 1933

காரியாலயத்தில் இருந்து வந்த ரகு “உமா” என்று குரல் கொடுத்தபடியே உடுப் பைக் களைந்துகொண்டிருந் தான். கையி லே ஓவலுடன் வந்த உமா அதைக் கணவனிடம் கொடுத்தபடி ‘என்ன விசேடமோ? இவ்வளவு மகிழ்ச்சி’ என்பது போல் பார்த்து முறுவலித்தாள்.

உமா நான் ஒன்றுசொல் கிறேன்....

“நான் எப்பொழுதாவது உங்கள் சொல்லைத் தட்டிய துண்டா? பீடிகை இன்றிக் கூறுங்கள்”

“உமா நாளைக்கு நம் வீட்டிற்கு எனது காரியாலய மனைஜர் விருந்தாளியாக வரப்போகின்றார் அவரை நன்கு உபசரிப்பது உன் கடமை அதுதான்.....”

“போங்கள்! இதற்கும் என்ன அனுமதி வேண்டுமோ?”

கரவேட்டி விளேன்வரக் கல்லூரியில் எச். எஸ். ஸி வகுப்பில் படிக்கின்றார் கபிலன். சொந்தப் பெயர் கதிரகாம நாதன் சிறந்த எழுத்தாளனாக வேண்டுமென்பது இவரின் இலட்சியம்.

என்று கூறியபடி உமா காலி டம்ளருடன் சமையல் அறைக்குள் துழைந்தாள். மனத்திலே நாளை வரும் காரியாலய மனைஜரை மகிழ்விக்கும் எண்ணங்களை தாண்டவமாடின. அதற்கான திட்டங்களை இரவோடுஇரவாகத் தயாரித்தும் விட்டாள்!

விடிந்தது. விருந்தாளியை அழைக்கப் போய் விட்டான் உமாவின் கணவன். உமாவும் அவசரத்திற்கு

ஏற்றற்போல் வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு விருந்தாளியின் வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணம் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தாள்.

வாசலிலே காரின் “கிரீச்” என்ற ஒலியும் கலகல என்ற சிரிப்பொலியும் விருந்தாளி

வந்து விட்டார் என்பதைப் பறைசாற்றின! யன்னல் ஊடாக வாசற் பக்கம் உமா தன்பார்வையைச் செலுத்தினாள். ஆ...! தன் கணவன் ரகுவின் கையைக் கோர்த்த வண்ணம் வருபவன் பிரபாகரனேதானா? யாரைக் காணக் கூடாதென விரும்பினாளோ அதே நபரைக் காரியாலய மனேஜராகக் கண்டதும் அவளுக்கு என்னவோ செய்வது போல் இருந்தது. மகிழ்ச்சித்திரை சற்று முன்பு மண்டியிட்ட அவள் வதனத்திலே எங்கிருந்து தான் இவ்வளவு வெறுப்பும் கோபமும் தோன்றியதோ? உடலில் மின்சாரம் பாய்வதுபோன்ற அதிர்ச்சி. எந்தக் காரியாலய மனேஜரை மகிழ்வேடு வரவேறக விரும்பினாளோ அதே நபர் பிரபாகரனாக இருந்தபொழுது...? அவளையும் அறியாமலே அவளின் சிந்தனைத் திரையிலே கடந்த கால நினைவேடுகள் புரளத் தொடங்கின,

* * *

யாழ்ப்பாணம் “மீனா உயர்நிலைக் கல்லூரி”யில் உமா எஸ். எஸ். ஸி. படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதே கல்லூரியில் அதே வகுப்பில் தான் பிரபாகரனும் கல்விப்பயின்று கொண்டிருந்தான். பிரபாகரன் முயற்சியைத் துணையாகக் கொண்டு சிந்தனையைக் கல்வியில் பதிய

வைத்ததன் விளைவாக அவ்வகுப்பிலே முதலாம் பிள்ளையாக இருந்தான். பிரபாகரனின் ஆழ்ந்த கல்வியறிவு உமாவை அடிமையாக்கியது. கூடிப் பழகவேண்டிய சம்பவங்கள் எத்தனையோ அவர்களிடையே ஏற்பட்டது. நாளடைவில் இரு உள்ளங்களிடையேயும் காதல் வெள்ளம் புகுந்து கங்கு கரையின் நிழல் பெருகியது. பிரபாகரன் ஏழைமையிலே பிறந்து ஏழைமையிலே வளருபவன். தாய்தந்தையரை இளவயதிலேயே உருட்டிவிட்டு அனாதையாகத் திரிபவன் அவன்!! உறவினன் என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனைக் காப்பாற்ற வந்த ரிக்ஷோ இழுக்கும் ஒரு கிழவனைத் தவிர எவருமே பிரபாகரனை உறவினன் என்று சொல்ல முன்வரவில்லை. “மனிதர்களை—பகுத்தறிவு மிக்க அறிவாளிகளை — இழுத்துச் செல்லும் மனித மிருகமாக; — கொட்டும் மழையிலும் குமுறும் இடியிலும்—கொல்லும்வெயிலிலும் — மனித உணர்ச்சியற்று மரத்துப்போய் பிரபாகரனுக்காக ‘ரிக்ஷோ’ இழுத்து, அவனை எப்படியோ எஸ். எஸ். ஸி. வரையும் படிப்பித்து விட்டான் அந்தக் கிழவன்! உமாவும் ஏழைதான். ஆனால் பிரபாகரனைப் போன்று அவல வாழ்வுநடத்தும் ஏழைகளாக அவள் பெற்றோர் இருக்கவில்லை!

காலம் கடந்தது. பிரபாகரன் எஸ். எஸ். வி. முதற்பிரிவில் சித்தியடைந்தான். ஆனால் உமா கணக்குப் பாடத்தில் வழக்கி விழுந்து விட்டாள்!! இங்க நேரத்திலே 'ரிக்ஷோ' இழுத்த அவன் தாத்தா காரடித்துக் கட்டை போலானார். பிரபாகரனுக்குக் கொழுகொம்பாக இருந்த அந்த "மனித மாடும்" போய் விட்டபின் அவனுக்கு உலகமே சூனியமாகத் தென்பட்டது. ஆனால், காதலின் சிகரமாக — ஆதரவு தரும் குலவிளக்காக — உமா அவளது இதயத்திலே நடமாடி இருட்டைப் போக்கடித்தான்! அவளின் ஆலோசனைப்படி அவளின் தந்தையிடம் உமாவை மணம் முடிக்க அனுமதி கேட்டான். ஏதோ தூரத்துச் சொந்தம் என்ற நினைப்பிலே — மகளின் பிடிவாதத்தின் திண்மையினால் திருமணத்துக்கு மறுத்தாரில்லை. ஆனால் என்றோ ஒருநாள் — காதலியையும் மறந்து சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கோ ஓடிவிட்டான்! ஓடிப்போனவனைத் தேடிப் பார்த்தனர் உமாவின் பெற்றோர். பெரும்பாலும் அவன் இறந்தே போயிருப்பான் என்ற எண்ணம்கூட அவர்களிடம் தலைதூக்கிவிட்டது, போனவன் போனவனேதான்!! உமா இரண்டாம்முறை தோற்றிய பரீட்சையில் சித்தியடைந்து விட்டாள்! தன் குடும்பத்

தின் அவல நிலையை அறுத்தெறியக் கொழும்பிலே "டைப்பிஸ்ட்" வேலைபெற்று குடும்பத்துடன் ரயில் ஏறி விட்டாள்! காலமுள் கவலையின்றி விரைந்தது.

உமாவுடன் வேலைபார்த்த ரகு உமாவைக் கைப்பிடிக்க விரும்பினான். அதன்பலன் உமா ரகுவின் மனைவியானாள். மூன்று ஆண்டுகளைக் காலமுள் விழுங்கிவிட்ட பின்னர் திருதிப்பென்று பிரபாகரன், உமா முன்னிலையில் வந்து நிற்பதென்றால்.....!

"உமா" என்ற ரகுவின் குரல்—அலை புரண்டு வரும் சிந்தனைத் தொடரை அறுத்தது நடமாடும் இயந்திரமாக உமா இயங்கினாள். ஆனால் பிரபாகரன் சலன்மின்றி வந்த காரியத்தை வெகு விரைவில் அவசரமாக முடித்துக்கொண்டு விடைபெற்றுக் கொண்டான். அவன் கண்களிலே குபீர் என மடை திறந்துவிட்ட வெள்ளம் போல் கொட்டத் தயாராக இருந்த கண்ணீரைப் பேதை உமா கண்டாளா?

* * *

ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த உமா "தபால்" என்ற தபாற்காரனின் ஒலி கேட்டு விரைந்து சென்று கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டாள். தன் விலாசமிடப்பட்டு அக் கடிதம் வந்திருப்பதைப் பார்

த்த அவள் ஆவலுடன் உறையைக் கிழித்தாள்.

அன்புள்ள உமாவாக்கு,

எதிர்பாராத இடத்திலே இருந்து எதிர்பாராத முறையிலே உனக்கு இக்கடிதம் வருவது கண்டு நீ கட்டாயம் திகைப்பாய்! பதட்டமின்றி முழுவதையும் படித்துவிட்டு இந்தப் பாவியை மன்னிப்பாயா உமா! உமா! உன்னை நான் கண்டதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். நீ ரகுவின் மனைவியாக இருப்பாய் என்று கனவிலும் நான்கருதவில்லை. உமா! உன்னைக் கண்டவுடன் உன்பட்டு வதனங்கள் கூம்பிக்கருகியதை நான் கவனிக்காமல் இல்லை. உன் வாழ்வில் புகவந்த காட்டாறு நான் என்று எண்ணிவிட்டாயா? அல்லது ஏமாற்றி உனக்கு மாசு தந்த பாபி என்று சிந்திக்கிறாயா உமா, சொல்!!

உமா! நான் நிரபராதி!! நீ என்னை உலுத்தனாகக் கருதலாம்! ஆனால் பழைய ஏட்டைப் புரட்டிப் பார். உமா! புரட்டிப்பார்!! பழைய நினைவுகள் என்னைக் கயவன் என்று உனக்குச் சாட்சி கூறலாம். ஆனால் நான் நிரபராதி! உமா நிரபராதி!! உமா! நான் நிரபராதி என்பதை — வஞ்சகமற்றவன் என்பதை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். என்னால் உனக்குச் சொல்லாமலும்

இருக்க முடியவில்லை!! உமானான் தவறு செய்ததாக மேலும் கருதினால் — என்னைக் கயவன் என்று நீ சிந்தித்தால் என் கயமைத்தனத்தை மன்னிப்பாயா உமா?

அன்று உன் தந்தையிடம் உன்னை மணம் முடிக்க அனுமதி கேட்டேன். மறுக்கவில்லை உன் தந்தை. ஆனால் நிபந்தனையிட்டார். “பிரபாகரா! என்மகளை நான் ஏழையாக வாழவைக்க விரும்பவில்லை — துன்பத்திலே புரண்ட அவளை இன்பத்திலே புரளச் செய்யவேண்டும்! நீ நாலுபேர் மதிக்க நாலு காசு உழை!! உன் உமா துன்பமின்றி வாழவேண்டும். நீ நாலுகாசு சேர்ப்பா! அது வரைக்கும் உமா உன்னைக் காத்திருப்பான்” என்று கூறினார். “நாலுகாசு” என் இதயத்திலே நிழலாடியது. நாலுகாசு உழைக்கா விட்டால் நான் மனிதனா? ஆம், நான் வாழ வழி வகுக்கவேண்டும்! நீ பத்தும் படைத்த பாக்கியவதியாக மாறவேண்டும்! நாலுபேர் மதிக்க நம் குடும்பம் வாழவேண்டும் என்ற இலட்சியம் மனத்திலே வளரக் கொழும்புக்கு ஓடினேன். ஆனால் வேலை கிடைத்ததா? நாகரிகம் படைத்த அந்த நகரத்திலே பட்டாம் பூச்சிகள் போல் பறந்து வந்த நவநாகரிகப் பெண்களைக் காண என் உமாவும் அப்படி வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம்

மேலும் வலுத்தது! உமா! இது உண்மை! முற்றிலும் உண்மை! கைலஞ்சத்துடன் வேலை தர முன்வந்தார்கள்! ஏழை ரிக்ஷோக்காரனின் பேரன் ஐந்துறு ஆயிரம் என்று கட்டி வேலையில் அமர முடியுமா? எங்கே போவது என்று தெரியாமல்—அந்தப் பெரிய நகரத்திலே பைத்தியகாரனாக—பஞ்சப் பாட்டுப்பாடி நாயாக அலைந்த நேரத்திலே சுந்தரம் என்ற சீமான் என்னை மலையாவுக்கு வரும்படி கேட்டார். “பத்தும் படைத்த பாக்கிய வதியாக்கு! உம், போ!” என்று மனத்திலே ஆயிரம் குரல்கள் எழுந்தன! மறுக்கவில்லை நான். அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன். ஏன் என்று கேட்கிறாய் உமா? எல்லாம் உனக்காக!.

மலையா என்னை வரவேற்றது! கொழும்பு போல என்னை விரட்டவில்லை! மகிழ்ச்சி நிறைந்து வழியும் இன்ப ஓவியங்கள் பல தீட்டினேன் உனக்கு! ஆனால் உனக்கு வரைந்த அக்கடிதங்கள்—அனுப்பிய என்னிடம் “நீ அங்கே இல்லை” என்பதைச் சொல்லாமற் சொல்வதுபோல் திரும்பியே வந்தன! ஆட்சியாளருக்கு வரியாயிற்று! எனக்கோ துயரத்தை வளர்த்தது! உமா பாடுபட்டேன் மலையாவினிலே! —‘சுந்தரம் றேட் கொம்பனி

யின்’ மனே ஜரானேன். நாலுகாசு சேர்ந்தது! உன்னைக்காண யாழ்நகருக்கு ஓடிவந்தேன்! நீ இல்லா இடம் பாலேவனம் என்று மலையாவில் சோககீதம் பாடிவிட்டு நாம் கூடிக் குலவி மகிழ்ந்த யாழ்நகருக்கு வந்த எனக்கு வாழ்வே எட்டிக்காயாகக் கசந்தது! ‘உமா’ உனக்காக உழைத்த அந்தக் காசு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது! — கொழும்பு நகர் “சுந்தரம் றேட் கொம்பனி” கிளை ஸ்தாபனத்தில் மனேஜராயிருந்த எனக்குக் கடமை கசந்தது. நான் சேர்த்த நாலுகாசை உன் பெயரிலே பாங்கில் கட்டினேன். நீ எப்படியாவது என் கையில் அகப்படுவாய் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும்! பாங்கிலே உன் பெயரில் ஒருலட்சம் இருக்கின்றது. ஏன் இந்த வேலை என்று எண்ணுகிறாயா? எல்லாம் உனக்காக!

உமா! “நாலுகாசு சேரப் பா!” என்று கூறிய உன் தந்தையின் வாக்கைக் காப்பாற்றிவிட்டேன். யாருக்காக உழைத்தேனோ அவரை நேற்று வெள்ளவத்தையில் கண்டுவிட்டேன்! உமா! உனக்காகவே வாழ்ந்தேன். காதல் அரங்கிலே காதல்ஓவியம் தீட்டினேன். அதன்பலன் நான் பிரமச்சாரி! உமா நான் பிரமச்சாரி! உமா நீ என்

சகோதரி, அதை எவருமே மறுக்க முடியாது. பத்தும் படைத்த பதிவிரதை யாக்கி விட்டேன் உன்னை! அந்த மகிழ்ச்சியிலே நான் பிறந்த யாழ்நகரை விட்டு—உன்னை விட்டு—இந்தக் கொழும்பை விட்டுக் கண்ணுக் கெட்டாத இடத்துக்குப் போகிறேன்!. உமா! ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன் “சண்டையா? சமாதானமா?” என்ற ஆங்கில நூலிற்குள் உங்கள் படம் கிடந்தது! திருடிவிட்டேன். அந்தநூல் மேசையிலே கிடந்தது! இதையிட்டு மன்னிப்பாயா?

உன் அண்ணன்,
பிரபாகரன்.

கடிதம் காற்றிலே அகப் பட்டுத் துடித்தது. அவள் கண்களிலே கண்ணீர் வெள்ளம் ஊற்றெடுத்தது!! “உமா! நேற்று வந்தாரே மனேஜர்! அவர் மலையா இன்றுபோவதால் என்னை மனேஜர் பதவிக்கு உயர்த்திவிட்டார். இனி நீ குமாஸ்தாவின் மனைவி அல்ல! மனேஜரின் மனைவி!! உமா கிபணக்காரி!” மகிழ்ச்சியுடன் ரகு கூறிக் கொண்டே வீட்டிற்குள் புகுந்தான். “உண்மையாக வா? அவர் நம்மை வாழ்விக்க வந்த தெய்வம்.....” என்று கூறிய உமாவின் உள்ளத்திலே பிரபாகரனின் “எல்லாம் உளக்காக” என்ற குரல் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது!

எழுத்தாளர் பட்டியல்

இலங்கையிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அனைவரினதும் பெயர், முகவரி, ஆக்கிய நூல்கள் முதலிய விபரங்களைத் தொடர்ந்து ‘கலைச்செல்வி’ யில் வெளியிட எண்ணியுள்ளோம். ஷே விபரங்களைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு எழுதியனுப்பும்படி ஒவ்வொரு எழுத்தாளரையும் வேண்டுகின்றோம். தேவன்—யாழ்ப்பாணம், மே/பா, கலைச்செல்வி, கள்ளுகம்.

“உங்கம்மா எனக்கு மாமி”

+ஜி எம். எச். ஹமீம் ஜி+

“கண்ணே மாங்கா”

“மாங்காயாவது, பலரக்காயா

வது. நான் என்ன காய்கறிப் பொருளாகவா உங்க கண்ணுக்குப் படறேன்.”

“கோவிச்சுக் கொள்ளாதே மங்களம்! மங்கா என்று செல்லமாக அழைத்தால் நீ என்னவோ.....”

“ஆமா! நல்லாத்தான் புட்டிப் பேசப் பழகியிருக்கிறீங்க”

“காதலியைச் செல்லப் பெயர் கொண்டு அழைப்பதில் தான் குஷியிருக்கிறது. ஆமா! உன் அப்பா எப்படியோ அழைப்பதாகச் சொன்னியே...சே...ஞாபகம் வர மாட்டேங்குதே...!”

“மங்குன்னு கூப்பிடுவாரு”.

“மங்குன்னு...ஐயையே அந்தப் பெயர் வேண்டவே வேண்டாம். மங்கு என்ற பெயரில் உள்ள ‘கு’வை ‘கி’ என்று வாய் தடுமாறிச் சொல்லி விட்டேனென்றால் அப்

முஸ்லிம் அன்பரான ஹமீம் யாழ் - மத்திய கல்லூரி மாணவர். அக்கல்லூரி வ. எ. சங்கத் திங்கனிதழான ‘மத்திய தீபத்’ தின் ஆசிரியராயுள்ளார்.

புறம் எட்டு நாளைக்கு என் முகத்தில் முழிக்க மாட்டே”.

“ஐயே! போதுமே...”

“கண்மணி”

“கண்ணாவது, மணியாவது” என்று ஆரம்பித்த மங்களம் சட்டென்று நிறுத்தினாள். அவள் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. நான் கோபத்தின் காரணம் புரியாது விழித்தேன். என்ன அப்படிச் சொல்லி விட்டேன்? கண்மணி என்று கூப்பிட்டது தவறு?

“நான் என்ன சொல்லி விட்டேன் அப்படிக்கோபம்வரத்தக்

கதாய்?” மங்களத்தினிடம் கேட்டேன்.

அவள் பதிலடத்தாள். “என்னைக் கேலி பண்ணுவதற்கென்று தான் இங்கு அழைத்துவந்தீர்களாக்கும்.”

நான் வியப்புடன் அவளை நோக்கினேன். அவள் விரல்கள் கண்ணுக்கு மேலேயிருந்த பருவொன்

றைத் தடவிக் கொண்டிருந்தன. இப்போது எனக்குக் காரணம் விளங்கலாயிற்று. நேற்று, “மங்களம் உன் கண்ணுக்கு மேலே மணி போன்றிருக்கும் அந்தப் பருகூட உன் வதனத்தை அழகு செய்கிறது” என்று சும்மா சொல்லி வைத்தேன். பார்க்கணுமே அவன் செய்த ஆர்ப்பாட்டத்தை. “நான் அழகாகஇல்லை என்பதை ஏன் இப்படிக்குத்திக் காட்டணும்” என்று குதிக்கத் தொடங்கி விட்டான். கண்மணி என்றதும் நான் கேலி பண்ணுவதாக நினைத்து விட்டான் போலும்.

“மங்களம், என் தவறு புரிந்து விட்டது” என்று தாஜா செய்தேன்.

திடீரென்று ஆனந்தத்தால் துள்ளிக் குதித்தேன். “மங்களம் அருமையான பெயரொன்று அகப் பட்டுவிட்டது. கலா என்ற பெயர் எப்படி.”

“கலாவா...” என்று மங்களம் இழுத்தாள். அவள்வதோ யோசிப்பது போன்று இருந்தது.

“ஊஹும் வேண்டாம்”

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. “என்?”

“கலா, கலா என்று அழைத்த பழக்கத்தில் யார் முன்னிலையிலாவது வைத்து ‘மங்கலா’ என்று அழைத்துவிடப் போகிறீர்கள். அப்புறம் அவர்கள் நாளை மங்கலா, இருட்டா என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிடுவார்கள்.

நாசமாகப்போக நீயும் உன் வியாக்கியானமும் என்று மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டேன். ஆனந்தமாக, ஜாலியாகப் பேச

லாம் என்று மங்களத்தைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துவந்த எனக்கு இந்தப் பெயர்ப் பிரச்சனை தலையிடையைக் கொடுத்து விட்டது. மங்களம்! கொலைக்களம்!! எந்தக் கிழம்தான் இந்தப் பெயரை வைத்துத் தொலைத்ததோ தெரியவில்லை. ‘உமக்கேனய்யா இந்தப் பைத்தியம். சும்மா அம்மா மங்களம் என்று அழைத்து விட்டுப்போமே’ என்று நீங்கள் சொல்லலாம். எனக்கும் இந்த மங்களம் என்ற பெயருக்கும் கிரகப் பொருத்தமில்லை. ஏனென்றால் பாருங்கள் என் மாஜிக் காதலியின் பெயரும் மங்களம்தான். என்ன! முன்பும் ஒரு காதலியிருந்தாளா என்று கேட்டுத் திகைக்காதீர்கள். உண்மைதான். அவளுடன் ஆனந்தமாக ஆகாயத்தில் பறந்தேன், சந்தோஷமாகத் தரையில் நடந்தேன் குதூகலமாகக் கடலில் மிதந்தேன், எங்கள் காதல் மங்களகரமாக முடியும் என்று இறுமாந்திருந்தேன். அந்தப் பாவின் மனக் கோட்டையை மண் கோட்டையாக்கி விட்டு வேறொருவன் கழுத்தில் மாலையைப் போட்டு விட்டான். இப்பொழுது நீங்களே ஒப்புக் கொள்ளுவீர்கள் மங்களம் என்ற பெயர் நல்ல சகுனம் இல்லை யென்று. அட்டே... ஏதோவெல்லாம் உளறிவிட்டனே போலிருக்குது.

“ம்... எழுந்திருங்கள், லலிவந்துகொண்டிருக்கிறாள் போலோம்” மங்களம் என்னைத் தட்டி எழுப்பித் தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்த லலிதாவைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

லலியும் எலியும் இப்பதானவரணும், கரடிவேளையில் பூசைபுகுந்தது மாதிரி சனியன்கள்

வந்து தொலையுது என்று முணு முணுத்துக் கொண்டு எழுந்தேன்.

அடுத்தநாள் காரியாலயத்திலிருந்து வழக்கத்தை விடச் சற்று முன்னதாகவே புறப்பட்டேன். அப்படியிருந்தும். லீடுவந்து சேர மாலை மணி ஐந்தாகிவிட்டது. அவசர அவசரமாக டிப்னை முடித்துக் கொண்டு எழுந்தேன். புதிதாக ரிஸ்டோகியிருக்கும் ரோமியோ ஜூலியத்துக்குப் போவதாக நானும் மங்களமும் இன்று விடியற்காலே நாலுமணிக்குத் தீர்மானித்திருந்தோம். விடியற்காலே நான்குமணியென்றதும் ஆச்சரியப்படாதீர்கள்! எங்கள் இருவர் வீட்டையும் ஒரு சுவர்தான் பிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. (கலியாணம் ஆகியதும் அதை எடுத்துவிடுவதாக தீர்மானித்திருக்கிறோம்) இது எங்களுக்குச் சௌகரியமாகப் போய்விட்டது. கொல்லைப் பக்கம் உள்ள சுவரண்டை ஸ்டேலே வைத்து ஏறுவேன்; அவள் அந்தப்பக்கம் நாற்காலியை வைத்து ஏறிநிற்பாள். வேண்டியமட்டும் நின்று அளவளாவுவோம். ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேன். எங்கள் காதற் செடி இருவருடைய அம்மாக்களுக்கும்—அப்பாக்களுக்கும் தெரியாத பயிர். ஆகவே யாவரும் தூங்குகிற சமயம் பார்த்துத்தான் நாங்கள் சந்திக்கிறோம்.

“என் இவ்வளவு அவசரம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டு அம்மா அபசகுனம்போல குறுக்கே வந்தாள்.

“சினிமாவுக்குப் போகப் போகிறேன்.”

“சினிமாவுக்கா.....” என்று அம்மா இழுத்தாள். “நானும்

போகணுமின்னு இருந்தேன். இப்ப அப்பா வந்துவிடுவார், வந்ததும் நானும் வருகிறேன்”

“நான் ரோமியோ ஜூலியத் பார்க்கப் போகிறேன். இங்கிலீசுப் படமுன்னு உனக்குத்தான் பிடியாதே!”

“அதனால் பாவாயில்லை. அதையும் ஒரு நாள் பார்த்து விட்டால் போச்சு”

“அப்பாவைக் கூட்டிக் கொண்டு போம்மா”

“வீட்டிலே ஒருவரும் இல்லை. அப்பா இருக்கடும்”

“அம்மா நீ வருவதாக இருந்தால் நான் வரலை. வீட்டிலே இருக்கிறேன். அப்பாவை அழைச்சிண்டு போ”

“ஆமா! அந்த மங்கள மகராசி பக்கத்தில் வந்தால்தான் அய்யா வருவாரோ” என்று அம்மாள்கத்தாளத்துடன் கேட்டதும் எனக்குத் திகிலென்றது. ஐயோ! விஷயம் வெளியில் வந்துடுச்சே!

“நானும் பார்க்கிறேன் இரவில் நான் மேசைக்கடியில் வைக்கும் ஸ்டேல் காலையில் வெளியே வந்து விடுகது. இன்றைக் காலத்தாலே தான் விஷயத்தைப் புரிஞ்சுக்கிட்டேன்.”

எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது, கால் அபிநயம் பிடித்த பொழுதிலும் வாய் அசைக்காமல் நின்று கொண்டிருந்தேன். நாக்குத்தான் மேலே ஒட்டிக் கொண்டதே!

“எத்தனை நாளாக இந்த நாடகம் நடக்குது?” அம்மா கோபத்

துடன் கேட்டாள். “மரியாதையுடன் சொல்லிவிடுகிறேன். இனிமேலுந்த அரக்கியுடன் சாவகாசம் வைத்துக் கொண்டு சீனிமான்னு பீச்சுனனு போனே, அப்புறம் இந்த வீட்டில் கால்வைக்க விடமாட்டேன்.”

எங்கள் வீட்டில் அம்மா சொன்னால் சொன்னதுதான். இதுவரையில் யாரும் அப்பீல்பண்ணி எந்த விஷயமும் மறுவிசாரணைக்கு எடுக்கப்பட்டதில்லை. அம்மா தொடர்ந்தாள்.....

“இன்றைக்கு எங்கேயும் போகப் படாது. புரிஞ்சுதா?”

“நான் என்ன சின்னப் பிள்ளைன்னு நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஆமாண்டா, நீ குடுகுடு கிழவனுப் போனாலும் நான் சொல்ற படிதான் நடக்கணும். உங்கப்பாவைப் பாரு இவ்வளவு காலத்துக்கும் என் பேச்சுக்கு எதிர்வார்த்தை பேசியிருக்கிறாரோ, இல்லே நான் கீறின கோட்டைத்தான் தாண்டியிருக்கிறாரா?”

“அம்மா” என்று குழைந்த குரலில் அழைத்தேன், “மங்களத்துக்கு அழகில்லையா அறிவில்லையா குணமில்லையா...”

“போதும் நிறுத்தடா...” என்று அம்மா குறுக்கிட்டாள், “அவ இருக்கிற அழகிலே அழகு ராணியாகத் தெரிவுசெய்யப் படாததுதான் கொறை. தங்கக்கட்டி, ஒருமைக் குட்டின்னுங்களாம்.”

அம்மாவுக்கு வழக்கத்திலேயே குரல் கொஞ்சம் கழுதை, அத்துடன் இரைந்தாளென்றால் எட்டு வீட்டுக்கு நிச்சயமாகக் கேட்கும்.

“அம்மா, கொஞ்சம் மெதுவாகத்தான் பேசேன், அண்டை அயலார் காதுலேயும் விழப்போகுது.”

நல்லவேளை என்று எனக்குள் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டேன். மங்களம் வீட்டில் ஒருவருமில்லாதது எவ்வளவு நல்லதாகப் போய்விட்டது. மங்களத்தின் பெற்றோர் யாரோ உறவினர் கல்யாணத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள். மங்களம் தியேட்டரில் எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பாள். ஐயோ... மங்களத்துக்கு என்ன சொல்வது? வெளியில் கால்வைக்க முடியாது போல் இருக்கிறதே! அம்மா விடாமல் பொழிந்துகொண்டிருந்தாள்.

“அடி ஆத்தே, அவள் ஒரு பெண்ணு, என்னை என்னவாத்திட்டோளாம். இந்த வட்டாரத்தில் ஒரு வீடு பாக்கியில்லை. நான் எருமைமாதிரி இருக்கிறேனும். எச்சிற்கையாலே காக்கை ஓட்டாத கருமியாம், பிச்சைக்காரனை அடித்து விரட்டுறேனும், உனக்குச்சரியாகச் சாப்பாடு போடாததால்தான் நீ இளைத்திருக்கிறாயாம். அப்பப்பா... அவள் என்னைப்பற்றி இல்லாததும் பொல்லாதது மாகச் சொல்லுவதை மற்றவர்கள் வந்து சொல்லும்பொழுது நாக்கைப் பிடுங்கிக்கிட்டு சாகலாம் போலிருக்கிறது”. அந்தச்சமயத்தில் “என்ன ரகளை” என்று கேட்டுக்கொண்டு அப்பா வந்துசேர்ந்தார்.

“நீங்க சும்மாயிருங்க, தம்பிகாதலிக்கிறாராமிலே, மூஞ்சியும் மோரக்கட்டையும் பாரேன்...”

இன்னும் அங்கு நின்றால் விஷயம் விபரீதமாகிவிடும் என்று பேசாமல் வெளியே வந்தேன்.

“இண்டைக்குச் சினிமாவுக்குப் போனே, அப்புறம் பார்த்துக்கோ” என்று அம்மா கத்துவது கேட்டது.

“மிஸ்டர் உங்களைத் தான்”

சட்டென பின்னால் திரும்பினேன்.

என்னும் கொள்ளும் முகத்தில் வெடிக்க மங்களம் நின்று கொண்டிருந்தாள். என் காதலின்மேல் இருந்த அற்ப சொற்ப நம்பிக்கையும் அந்தக்கணமே போய்விட்டது.

“மங்களம், நீ தியேட்டருக்குப் போகவில்லையா - திக்கித் திணறிக்கொண்டு கேட்டேன். அம்மா பேசியதெல்லாம் கேட்டிருப்பாளே.

“ம்... அதெல்லாம் இருக்கட்டும், இனிமேல் நமக்குள் எவ்வித சம்பந்தமும் இருக்காது-உங்களுக்

கொரு கும்பிடு” விறைப்பாகப் பேசிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

“மங்...களம்...”

“பேசவேண்டாம்! மீசை முளைத் திருக்கிறதே தவிர ஆண்மை முளைக்கவில்லையே”

எங்கிருந்தோவந்து ஒரு வரட்டுத் துணிச்சல் என்னைப் பற்றிக்கொண்டது. “நீ பயப்படாதே மங்களம், அப்பா, அம்மா யார் வந்தாலும் எதிர்க்கத் துணிந்துவிட்டேன்.”

அவள் என்னை இகழ்ச்சியுடன் பார்த்துவிட்டுப் பேசினாள். “உங்களை மணந்தால் உங்கம்மா எனக்கு மாமியாகி விடுவாளே!” மங்களம் போய்விட்டாள். நான் அசந்து போய் நின்றேன்!

எனக்கு முன்பே தெரியும் ‘மங்களம்’ காதல் மங்களமா முடியாதுன்னு!

அடுத்த இதழில்:

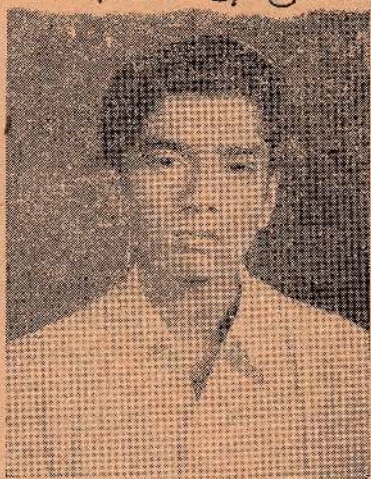
இளங்கிரன், பரமஹம்ஸதாசன், எஸ். பொன்னுத்துரை, தேவன், ஆதவன் முதலிய பலர் எழுதுகின்றனர். உங்கள் பிரதிக்கு இன்றே பதிவுசெய்யுங்கள்.

தீயரகச் சுடர்

க. பராஜசிங்கம்

பன்னிரண்டு தடவை மணி அடித்தது. பத்து மணிக்குக் கட்டிலிற் கிடந்து கதறிக் கதறி அழுத பாக்கியம் இன்னும் எழும்ப மனமின்றி அப்படியே கிடந்தாள்.

விச் சொரிவாள் பாக்கியம் ஆனால் அவை யெல்லாம் வேப்பங் காயாகக் கசக்கும் அவனுக்கு. அவள் அதிகமாக ஏதாவது பேசிவிட்டால், அவளுடைய கன்னங்கள்

திருநெல்வேலி செங்குந்த இந்துக்கல் ஓரி மாணவன் பராஜசிங்கம். எழுத்தில் மட்டுமல்ல, நடிக்பிலும் பாட்டிலும் மிகுந்த ஆர்வமுடையவர்

பணம் இல்லையே என்பதற்காக அவள் அழுவில்லை; குழந்தைகள் கிடையாதே என்பதற்காகவும் அவள் அழுவில்லை. அப்படியானால்...? 'என் கணவர்குமார், கண்ணிறைந்த கட்டழகன்' என்று எவ்வளவு பெருமைப்பட்டாளோ, அவ்வளவிற்கு அவளது நெஞ்சை வாட்டி விட்டான் அவள் கணவன். ஆம். முழுக்க முழுக்க அவளுக்கே சொந்தமானவனாக அவன் நடந்து கொள்ளவில்லை. அதுதான் அவளை நாளிலும் பொழுதிலும் அழவைத்தது.

குமார் வீட்டில் சில மணி நேரந்தான் தங்குவான். அன்பு வார்த்தைகளை அள்

வீங்கி விடும். 'வேண்டாம் பெண்டிர் கை பட்டாம் குற்றம், கால்பட்டாம் குற்றம்' என்ற பொன் மொழியைத் தன் வாழ்க்கையில் உண்மையென நிரூபித்து வந்தான் குமார்.

கணவனின் போக்கு அவளுக்குப் பிடிபடவில்லை. அவன் தவறான பாதையில்

போகின்றான் என்பதையே நம்ப மறுத்தது அந்த வெள்ளை யுள்ளம். ஆனால் ஊரார் பேசிய பேச்சுக்களும், குமார் நடந்து கொண்ட முறையும் அவளைக் கவலையில் ஆழ்த்தின.

* * *

குமார் வந்து விட்டான். பொங்கி யெழுந்த கண்ணி

ரைத் துடைத்துக் கொண்டு அவனுக்கு உணவு பரிமாறினான் பாக்கியம். சாப்பிட்ட பின் ஈஸிசேரில் சாய்ந்தபடி ஏதோ பத்திரிகையில் மூழ்கியிருந்தான் குமார். கணவனின் நடத்தையைப் பற்றிக் கேட்பதற்குத் துடித்தாள் அவள். ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிவர மறுத்தன. இறுதியில் தன்னை ஒருவாறு கச்சமாஸித்துக் கொண்டு கேட்டே விட்டாள். அவ்வளவு தான். குமாருக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. மறுகணம் அவனது கை பாக்கியத்தின் கன்னங்களை மாறி மாறிப் பதம் பார்த்தது. அவள் மயங்கிச் சுவருடன் வீழ்ந்தாள். மேசைகள், கதிரைகள் தடதடவென்று உருண்டன. துப் பாக்கியி லிருந்து புறப்பட்ட குண்டென வெளியேறினான் குமார். அறிவு தெளிந்தெழுந்த பாக்கியம் தெருவை நோக்கினான். தூரத்திலே குமார் போவது மங்கலாகத் தெரிந்தது. கஷ்டப்பட்டு எழுந்து அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்ற குமார் கண்ணம்மாவின் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். பாக்கியத்தின் மனம் 'திக்'கென்றது. சிறு வயது தொடக்கம் கண்ணம்மாவை அவளுக்குத் தெரியும். இருவரும் பள்ளித் தோழிகள்.

நல்ல பண்புடையவளாகத் தான் விளங்கினாள் கண்ணம்மா. ஆனால், பள்ளியை விட்டுப் பிரிந்தபின் கண்ணம்மாவைப் பற்றி எழுந்த சில செய்திகள் பாக்கியத்திற்கு அருவருப்பை யூட்டின, 'கண்ணம்மாவின் கணவன்' என்ற பெயர் பலருக்கு ஏற்படும்படி நடந்து வந்தாளாம் அவள். இதைக் கேள்விப்பட்டதன் பிறகு, அவளைச் சந்திப்பதை நிறுத்தி விட்டாள் பாக்கியம். 'போயும் போயும் இந்த 'விபச்சாரியிடமா என் கணவர் வருகின்றார்' என்று பொருமினாள். 'பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த வீட்டிற்கு வந்து அவளைக் கெஞ்ச வேண்டியிருக்கின்றதே' என்று குமைந்தாள்.

கண்ணம்மாவின் வீட்டையடைந்த குமார், கட்டிலில் குப்புற விழுந்தான். சிறிது நேரத்தில் தூங்கியே விட்டான். உள்ளே நுளையத் துணிவில்லாத பாக்கியம் வாசலிலேயே நின்றாள். தற்செயலாக அந்தப் பக்கம் வந்த கண்ணம்மாவால் சட்டென்று அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. என்னுலும் பாக்கியத்திடம் நெருங்கிச் சென்று அழுகையின் காரணத்தை விசாரித்தாள். கண்ணீருக்கும் விக்கலுக்கு மிடையே நடந்த வற்றைக் கூறினாள் பாக்

கியம். கண்ணம்மாவின் இதயம் இளகியது. கண்கள் கசிந்தன. கண்களைத் துடைத்துவிட்டுப் பாக்கியத்தின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் உள்ளம் திடுக்குற்றது. சிந்தனை ரேகைகள் முகத்தில் படர்ந்தன. அவளது சிந்தனைப் பட்சி பத்து வருடங்களுக்கு முன் பறந்து சென்றது.

* * *

“ரயில் வருகிறதடி, ஓடி வா இந்தப் பக்கம்” என்று கத்தினாள் ஏழு வயதுச் சிறுமி பாக்கியம். துள்ளிப் பாய்ந்து வர முயன்ற கண்ணம்மா தண்டவாளத்தில் தடக்குண்டு குப்புற விழுந்து விட்டாள். கண் இமைக்கும் நேரத்திற் பாய்ந்து சென்று கண்ணம்மாவைக் காப்பாற்றினாள் பாக்கியம். ஆனால் கல்லொன்றில் தடக்கி விழுந்த பாக்கியத்தின் நெற்றியில் பலமான அடி பட்டுவிட்டது. வளர்ந்த பின்னரும் காயத்தின் அடையாளம் அப்படியே கிடந்தது. சிறு வயதில் உயிரைக்காத்த பாக்கியத்திடமிருந்து அவள் கணவனைப் பறித்துவிட்டாளா கண்ணம்மா...?

* * *

“எப்படியாவது என் கணவரை என்னிடம் கொடுத்து விடு” தன்னையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்ற கண்ணம்மாவின் கைகளைப்பிடித்துக் கெஞ்சினாள் பாக்கியம்.

என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினாள் கண்ணம்மா. ஊரார் என்ன சொன்ன போதிலும் அவளுள்ளத்தில் குமார் ஒருவனே குடியிருந்தான்.

பாக்கியத்தின் நிலை பரிதாபகரமாக இருந்தது. அதைப் பார்த்துச் சகிக்காத கண்ணம்மா, “உன் கணவரை மறுபடியும் உன்னுடன் சேர்த்து வைப்பது என் பொறுப்பு” என்றாள்.

சத்தத்தைக் கேட்டு விழித்தான் குமார். பாக்கியத்தைக் கண்டவுடன் ஆத்திரம் அதிகரித்தது. “ஓ! சனியன் இங்கேயும் வந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே, அந்த அறையிலிருந்த கைத்துப் பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“ஓமீல்!” துப்பாக்கி அலறிற்று. குண்டுக்கும் பாக்கியத்திற்குமிடையே பாய்ந்தது ஓர் உருவம். நெஞ்சைக் கையால் அழுத்திக்கொண்டு விழுந்த அந்த உருவத்தைப் பார்த்தான் குமார்.

கண்ணம்மா!

குமாரின் கையிலிருந்து துப்பாக்கி நழுவினது. ஆயிரம் ஊசிகள் குத்துவது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது அவனுக்கு. குமாரையும் பாக்கியத்தையும் அருகில்

வரும்படி சைகைசெய்தாள் கண்ணம்மா. நடைப்பிணம் போன்று சென்றனர் இரு வரும். இருவர் கைகளையும் ஒன்றாக இணைத்துவிட்டு, விக்கலுக்கும் விம்மலுக்கு மிடையே கூறினாள். “குமார்! நீங்கள் இப்படி யெல்லாம் நடப்பீர்களென்று நான்கனவிலும் எதிர்பார்த்தவ ளல்ல. உங்கள் குடும்பத் தைப்பற்றிக் கூறியிருந்தால் நான் உங்கள் வாழ்க்கை யில் குறுக்கிட்டிருக்கவே

மாட்டேன். பாக்கியம்! பள்ளியில் படிக்கும்போது முன்பொருதடவை என்னை ரயிலிலிருந்து காப்பாற் றினாய். அதற்கு....இது....” கூறி முடிக்கவில்லை. கண் ணம்மாவின் தலை சாய்ந்தது. இருவரின் கண்களும் நீரைச் சொரிந்தன.

தியாகச் சுடராக விளங் கிய கண்ணம்மா இருவருக் கும் வழிகாட்டியாக நின்று ஒளியூட்டினாள்.

விநாயக வணக்கம்

[க. வை. ஆ. சர்மா]

இடையூறே னும்பேரிய இருளைத்து ரந்திடும்
எழிலாரும் ஏக பாரு
இடையூறென் றடர்காட்டை எரியூட்டி எற்றிட
எழுந்தீப்பே ருங்க டவுளே
இடையூறென் றியலரவ எண்ணில்கு ழாங்களை
இரிந்தோட்டும் ஏர்க லுழனே,
இடையூறென் றிருமத்த யானையை ழிக்கவரும்
இயற்சிங்க ராஜேந் திரன்.

(1)

இடையூறென் றேங்குமொரு மலையைப்பி ளந்திடும்
எழிலாரும் வஜ்ரா யுதம்,
இடையூறென் றேயும்அலை கடலைக்கு டித்திடும்
எதிரிலாக் கும்ப முனியே
இடையூறென் றிகலாகும் மேககூட் டங்களை
எற்றும்பெ ருக்காற் றுமா
இடையூறே லாம்போக்கி எங்களைக் காக்கவரும்
இடர்களை யு மீச னருளே,

(2)

(வடமொழியிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளவை)

“ஜனவரிச் சிறு கதைகள்”

“புதுமைப்பிரியன்”

ஈழத்துத் தமிழர்கள் மத்தியில், ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகளின் முன்பு விரல்விட்டு எண்ணிவிடக் கூடியளவு எழுத்தாளர்கள் தான் இருந்தார்கள். அன்று ஒரு ‘ஈழ கேசரி’யோ, ‘இந்துசாதன’மோ மட்டும் தான் இவர்களது, எழுத வேண்டுமென்ற தாகத்திற்கு ஈடு கொடுத்தது. அத்திபூத்தாற்போல, ‘ஆனந்த விகடன்’னிலோ, ‘கலைமகன்’னிலோ இரண்டொரு இலங்கை எழுத்தாளர்களது, ஒரு சில சிறு கதைகள் இடம் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், இன்று நிலை மாறிவிட்டது!

‘மறுமலர்ச்சி’ தோன்றும் போது கூடவே ஒரு எழுத்தாளர் குழுவும் பிறந்துவிட்டது! அதைத் தொடர்ந்து, ‘சுதந்திரன்’ பல புதிய இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவிப்பதில் ஆற்றிய பணி, இலங்கை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிவப்பு அத்தியாயமாகத் திகழக்கூடியது.

இன்று – கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட முதலாவது வகை எழுத்தாளர்கள், “நாம் பழைய எழுத்தாளர்கள்” என்று கௌரவமாக தமக்குள் நினைத்துக்கொண்டு ஒதுங்கிக்கொண்டு விட்டாலும், ‘மறுமலர்ச்சி’ யுடன் கூடப்பிறந்த குழு, ஆடிக்கொண்டு அடுத்த ஆண்டு மலருக்கென்று எழுதிவிட்டாற்போதும் என சுய திருப்தியடைந்து ஓய்ந்து விட்டாலும் – நாம் பெருமைப் பட்டுக்கொள்ளக் கூடியவ

கையில், எழுத்தாளர் தொகை பெருகி, புதியதொரு பரம்பரை வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது என்பதை மறைக்க முடியாது. பத்திரிகைகளைப் பொறுத்தவரை, அவற்றின் தொகையும் முன்பிருந்ததைவிட, இன்று மிதிது பெருகிவிட்டது. மழைக்காளான் கள் போலத் தோன்றி, தலையைக் காட்டிவிட்டு, இரண்டொரு இதழ்களோடு படுத்துக்கொள்ளும் பத்திரிகைகளை நாம் அடிக்கடி நம் நாட்டில் காணக்கூடியதா யிருந்தாலும், இந்தவகையைச் சேராமல் சில எடுகள் பொருளாதார பூதத்தை எதிர்த்து தாக்குப்பிடித்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதும், புதிய எழுத்தாளர்கள் பலர் தோன்றி யுள்ளதற்கு ஒரு காரணம். அடுத்தது, பொருளாதார பலத்தோடு நம் மத்தியில் வெளியாடிக் கொண்டிருக்கும் பிரபல எடுகளில் மிக அண்மையில் ஏற்பட்டுள்ள மன மாற்றம். இலங்கை எழுத்தாளர்களை ஆதரித்து, ஊக்குவித்து, எழுத்துத்துறையில் வளர்ப்பதை விடுத்து, மிகமிகச் சமீபகாலத்துக்குமுன்புவரை, தென்னகத்துச் சரக்கைத்தான் வாரி, இறக்குமதி செய்து, வளங்கும் திருப்பணியை இந்த எடுகள் செய்துகொண்டிருந்தன. வாழும் சூழ்நிலை காரணமாக இலங்கைத் தமிழ்வாசகர்களிடம் ஏற்பட்டுள்ள புதிய விழிப்புணர்ச்சிக்கு வளைந்து கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இந்த எடு

களின் புதிய மன மாற்றத் துக்கு காரணமாக அமைந்துள்ள போதும், அந்தப் பத்திரிகைகளின் நிர்வாகங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும், இலங்கை எழுத்தாளர்களது படைப்புக்கள் அவற்றில் இடம் பெறக் காரணமாயுள்ளன.

இலங்கை எழுத்தாளர்களது தரமான படைப்புகளைப் பிரசுரிப்பதில், இப்போதெல்லாம் 'தினகரன்' எடுத்து வரும் அக்கறை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

அண்மையில் நாம் எடுத்த புள்ளி விபரத்தின்படி ஒவ்வொரு மாதமும் இலங்கை எழுத்தாளர்களால் எழுதப்படும் சிறுகதைகள் இருபதுக்குமேல் வெளியாகின்றன. இத்தொகை முன் எப்போதையையும் விட கூடுதலான தென்பதை மறுக்க முடியாது. இப்படியான வளர்ச்சி வேகத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் நம் படைப்புகள் உண்மையில் தரமானவைதானா? தொகைப் பெருக்கத்தில் மட்டுமா அல்லது தரவளர்ச்சியிலும் நாம் முன்னேறியிருக்கிறோமா?

ஒழுங்கான இலக்கியம் வளர்விமர்சனம் தேவை. சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஒருதுறை. அந்தத் துறையில் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் பலர் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டபடி அண்மையில் தான் இறங்கியுள்ளார்கள். விமர்சனம் என்றால் இன்று நம் எழுத்தாளரிடம் எதோ சிம்ம சொப்பனம் கண்டதுபோல் பீதி ஏற்படுகிறது! இது வருந்தக்கூடிய நிலை. ஆனால் காரணம் இல்லாமலனுமில்லை. சில விமர்சகர்கள் விமர்சனம் என்ற போர்வையில் 'பூச்சாண்டி' காட்டியிருக்கலாம். 'பூச்சாண்டி' காட்டவோ — 'சிம்மசொப்பனம்' கண்

டதுபோலத் திகைக்க வைப்பதோ இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. நமது விமர்சனம் நல்ல இலக்கியம் வளர — எழுத்தாளரை ஊக்குவிக்கக்கூடிய ஆக்க விமர்சனமாக இருக்கவேண்டும் — அதற்காக, பாரபட்சமற்ற நம் பணியை மறந்து, 'ஆகா' அபாரம்!' என்றெல்லாம் வெறும் புகழ்பாடவோ அல்லது 'சே! தரக்கெட்ட இலக்கியமென்று தள்ளி விடவோ முடியாது. விமர்சனம் என்ற நேர்மையான கடமையை மேற்கொண்டவனுக்கு, "தெரிந்த முகமாச்சே, தேவையான நண்பர்" என்றெல்லாம் நினைவு எழுவதற்கிடமில்லை. பொறுமையுடன் குணம் குற்றங்களை ஆய்ந்து தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பொருட் படுத்தாமல் நடுநிலை நின்று சீர்தூக்கிப் பார்த்துள்ளோம்.

ஜனவரி மாதத்தில் இலங்கை எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்ட சிறுகதைகளுள் கீழ்க்கண்டவை மட்டும் என் பார்வைக்குக் கிடைத்தன.

மர்ம ஓவியம் — ஜே. டபிள்யு. சந்திரசேகரா (வீரகேசரி ஜன. 4)

புதிர் — "சொக்கன்" தினகரன் ஜன. 4;

வேணி நீ வாழ்க! — "உதயனை" (சுதந்திரன் ஜன. 11)

மருந்தும் மங்கையும் — அ. முத்துலிங்கம் (தினகரன் ஜன. 11)

கடல் சிரித்தது! — எஸ். அகஸ்தியர் (சுதந்திரன் ஜன. 18)

எதிர்பாராதது! ஆ. பொன்னுத்துரை (தினகரன் ஜன. 18)

சண்பகவல்லி — அருள். செல்வநாயகம் (வீரகேசரி ஜன. 25)

நீறு பூத்த நெருப்பு — “சாந்தினி” தினகரன் ஜன. 25)

யாழ். நகர் நாகவிகாரை — “ஈழத்துச்சோமு” (சுந்திரன் ஜன. 25)

மாமாங்கம் தீர்த்தம் — “அன்பு மணி” (கலைச்செல்வி பொங்கல் மலர்)

பெரியவன் — “யாழ் நங்கை” (கலைச்செல்வி பொ. ம.)

விடிநிலா — கே. டானியல் (கலைச்செல்வி பொ. ம.)

புத்தாண்டு பிறந்தது! — எச். எம். பி. மொகிதீன் (சரஸ்வதி ஆண்டு மலர்)

தென்றல் — கே. டானியல் (சரஸ்வதி ஆ. ம.)

பிரசவம் — செ. கணேசலிங்கன் (சரஸ்வதி ஆ. ம.)

அழுக்கணவன் — தேவன் — யாழ்ப்பாணம் (கலைமதி ஜனவரி)

“நீ ஓடாதே ராஜா!” — “ஈழத்துச்சோமு” (சிறுவர் சுடர் ஆண்டு மலர்)

அமரன் — கே. டானியல் (சிறுவர் சுடர். ஆ. ம.)

இந்தப் பத்தொன்பது சிறுகதைகளுக்குள்ளும் எடுத்த எடுப்பிலேயே சிறந்த சிறுகதையாகச் சுடர் விடுவது “நீறுபூத்த நெருப்பு” மட்டும்தான்! ‘வளர்ந்து வரும் புதிய பரம்பரையையும் உலகையும் சேர்ந்த’ சிவசம்பு ‘சேற்றில் செந்தாமரையும் சிப்பியில் முத்தும் வெகு இயல்பாகத் தெரிந்ததால் ‘சிவக் கொழுந்துவையும் அவனுடைய கொடியையும் (சிவசம்புவின் தாய் முத்தம்மா) ஈரேழு ஜென்மங்க

ளுக்கும் வெறுத்தொதுக்கியிருக்கவும், இந்த விடயத்தில் தாயின் சொல்லைத் தட்டிக் கழித்து, அந்தக் கொடியிலேயே பூத்த மலர்’ — சரசி — யை மணந்து கொண்டான்! — “இவன் எனக்கு மகனில்லை; இந்தக் காவாலியை நான் பெறல்வையெண்டு நினைப்பன். இண்டைக்கு கார் ஓடேக்கை, மரத்திலே மோதச் செத்துப் போனால் என்று நினைச்சுக்கொள்ளுவன்” என்று தாயுள்ளம் வைராக்கியம் கொள்கிறது. திடீரென முத்தம்மாவின் மகன் ஒரு நாள் செத்துப்போகிறான். மகனின் பிணத்தைக்கூட அவள் பார்க்க விரும்பவில்லை! “என்ர மேன் சிவசம்பு எண்டைக்கோ செத்துப்போனால் ... இண்டைக்குச் செத்தது என்ர மேனில்லை; மயிலின்றை மச்சான்” என்று ‘ரூங்கி’ யாகக் கூறிவிட்டு அவள் உட்கார்ந்து கொள்கிறாள்.

இழவுச் சடங்குகளெல்லாம் சரசிலீட்டில் முடிந்து, சிவசம்புவின் பிணம் பாடையெறுகிறது. ஊர்வலம் புறப்பட்டு, சிவசம்பு பிறந்து வளர்ந்து விளையாடித் திரிந்த மண்ணை — முத்தம்மாவின் வீட்டையும் தாண்டுகிறது. ஆனாலும் ஏற்கனவே அந்தத் தாயுள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் விழுந்து இறுகிப் போய்விட்ட வைராக்கியம் தளரவில்லை! வாசல் படலையைப் பூட்டி — வீட்டுக்கதவைச் சார்த்திக் கொண்டு இருந்து விடுகிறாள் அவள்! — “தாயா அவள்? இராக் கதி!”

சுடலையில் ‘சிவசம்பு என்ற வார்த்தை பிடிசாம்பராசின்றது..... செத்தவனைச் சமந்து சுடலைக்குச் சென்ற சாவார் ஊர் திரும்பிவிட்டனர்.

சிதையில் தணல் அவிந்து நீறு பூக்கிறது மயானத்தின் உரிமைச் சொத்தான இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு திடீரென — ‘என் மகனே! நான் பெற்ற ராசாவே! வயிறுபற்றிஎரியுதா! உன்னைப் பிரிந்து நான் எப்படியடா வாழப்போறேன்.....உன்ரைசுவத்தைக்கூடப் பார்க்கக் குடுத்து வைக்காத பாலியடாநான்... ..! முத்தம் மாவின் ஒலக்குரல் ஒலிக்கிறது! —தாயுள்ளத்தில் நீறு அகன்று தணல் பூத்துச் சிதை மூழ்கின்றது!

“அந்தமான தந்திகள் அடங்கிய வாழ்க்கை வீணையில் ஒரு தந்தியைப் பேச வைப்பதுதான் சிறுகதை — ஒரு நிகழ்ச்சிதான் சிறுகதைக்குள்ள வட்டம். (ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன்)—தாயுள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் இறுக்கமாக விழுந்து போய் பலம் பெற்றுவிட்ட வைராக் கியத்தை, பெற்ற பாசம், தாய்மையுணர்ச்சி உடைத்துக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிக்கிளம்புகிறது! சாதாரணமான ஒரு செத்தவீட்டு நிகழ்ச்சியை வைத்துக் கொண்டு — அந்த வட்டத்துள் நின்று கொண்டே, அவசியமான பாத்திரங்களைமட்டும் எடுத்துக் கொண்டு கதாசிரியர் தம் திறமை முழுவதையும் காட்டியுள்ளார்.

சாவீடு என்பதைக் காட்ட, ஆசிரியர் வர்ணனைகள் மூலம் நீட்டி முடிக்காமல், திடீரென மிகவும் இலகுவான ஆனால் யதார்த்தமான வகையில் அறிமுகப் படுத்துகிறார். ‘நாலும் வள்ளிசாக அறுபது வயதைத் தாண்டிய கிழங்கன்! இன்றைய கோலத்தில் இந்த நாலு கிழவிகளையும் நன்றாகப் பார்த்தால் ஒன்று நிச்சயம்...எங்கேயோ சாவீடு!—கார்ச் சாரதி சிவசம்பு செத்துப் போனான்!’—எவ்வளவு

இலகுவாக, சம்பவங்களுடன் வராகரின் உணர்ச்சியை ஒட்ட வைத்து வருகிறார்! சாவீட்டுக்குப் போனால் ஏற்படும் அனுதாபம், கோபம், உரிமையுள்ள உறவினர் வராவியில் ஏற்படும் பரபரப்பு அத்தனையும் வாசகர்களுக்கும் ஏற்படுகிறது!

தன் மகன் சிவசம்பு, தன் விருப்பத்துக்கு மாறாக — சரசியோடை ‘தொடுச்’லாம் என்பதை, மகன் ஊர்ஜிதம் செய்யும்போது, ஏமாற்ற மடைந்த ஒரு தாயுள்ளம் எப்படி ஆத்திரத்தால் கொப்புளிக்கும் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம்:-

போடா, போ! அவனிடை வீட்டுக் கோடியில் தூங்கு. போடா வெளியிலே போவேன்ரா” சரசி இனிக்கிறான்...அவன் கரும்புஅந்தத் தேவடியான் காததுக் கொண்டிருப்பான். போவன்டா. இனி இந்தப்பலை திறந்தி யெண்டா காலே அடிச்சு முறிச்சுப் போடுவன்”.....“இந்தப் பொறுக்கித் தின்னிக்கு ஆரடா அம்மா..... என்ரை மேன் செத்துப்போனான் நாளைக்கு அந்தீரட்டி.....”

‘இழவுச் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்தன. பாதையின் முன் கொம்பில் மயிலன் அழுதவண்ணப் கைகொடுத்தான். பாடை தேரளேறிவிட்டது. சிவசம்புவின் பிரயாணம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. சரஸ்வதி தலைவிரிகோலமாகப் புரண்டு விழுந்து கோவென்று கதறுகிறான் பறைமுழக்கத்தில், ஒப்பாரி அமுங்க கடவை பிரித்த வேலியைத்தாண்டி ஊர்வலம் ஒழுங்கையில் இறங்கி விட்டது!’ எத்தனை தெளிவான, வேகமான, உணர்ச்சியான ‘படப்பிடிப்பு’ — படிப்பவர் கண்முன் அந்தச்

சாலீட்டுக் காட்சியே முன்வந்து நிற்கவில்லையா?

‘ஊர்வலத்தில் ஒரு வேகம் ... கூடலே! பாடை இறங்குகிறது. சிதை! சிவசம்பு என்ற வார்த்தை பிடிசாம்பராகிறது’..... எவ்வளவு செட்டான வார்த்தைப் பிரயோகம், அலம்பல் சிலம்பலற்ற உருக்கமான வர்ணனை!

தாயின் அடட்டலுக்குப் பயந்து கூடப் பிறந்தானின் சுவத்தைக் கூடப் பார்க்கமுடியாமல் குமைந்து குமுறும் அந்தத்தில் கையினை உள்ளத்தோடு சேர்ந்து நமது உள்ளமும் குமுறுகிறது.

“அண்ணா! நான் வாயில்லாப் பிராணி. சுதந்திரமற்ற கூண்டுப் பறவை. நான் உன் பிணத்தைக் கட்டித் தழுவி அழ வரவில்லை யென்று குறை நினையாதே.”

“எனக்கு இல்லாத சலிப்பு உங்களுக்கேன்? என்றை மேன் சிவசம்பு எண்டைக்கேர் செத்துப் போனான். அவனுக்கு நான் வாய்க் கரிசிபோட்டுச் செய்ய வேண்டிய மரியாதை யெல்லாஞ் செய்து காடாத்தி, அந்திரட்டி எல்லாஞ் செய்திட்டான்” என்று சொல்லும் இடத்தில் முத்தம்மாவினின் உள்ளத்தில் படிந்துபோய்க் கிடக்கும்

வைராக்கியத்தின் இறுக்கம் காணக் கூடியதா யிருந்தாலும் கதாசிரியன் இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று, ப’டலையைச் சங்கிலியால் பூட்டிவிட்டு திண்ணைக்குந்திய’ உட்கார்ந்திருந்து விட்டான் என்று வர்ணிக்கு மிடத்தில் வைராக்கியத்தின் முழு ஆழம் தெரிகிறது! சாதாரணமாகப் படலையைச் சாத்திவிடவில்லை — சங்கிலியால் பூட்டுகிறான்!

“மகளே! என்றை செல்வத்தைப் பறிகுடுத்துட்டு எப்படியடி. நான் வாழப்போறன்?—மயானத்தில் நின்று கதறித் துடிக்கும் தாயின் காட்சி எந்த நெஞ்சையும் உருக்கிவிடுகிறது!

கதை பூராவும் ஒரு ரசம் — சோகரசம் — தான் ஊடுருவி ஓடுகிறது. கதையைப் படித்து முடித்து விட்டால் ஒரு உணர்ச்சி — தாய்ப் பாசம், சகோதர பாசம் — மட்டும் தான் தெரிகிறது. கதையின் நிகழ்ச்சிகளில் ஒருமை, சூழ்நிலையில் ஒருமை, பரவலற்று ஒடுகின்றது! கதையின் முடிவில் எழும் நாதத்திற்கு கதை முழுவதுமே ஈடுகொடுக்கிறது. கதாசிரியர் கையரண்டுள்ள கொச்சைச்சொற்பிரயோகம் கதையின் யதார்த்தத் தன்மைக்கு மெருகேற்றி சிறப்படையச் செய்துள்ளது.

உனக்காககண்ணை!

சிற்பி

3. இதய டைரியில்

“பெரும் பேராசிரியரே! வருக. வருக. தங்கள் வரவு நல்லா வாருக. தங்கள் திருப்பாதம் படுவதற்கு இந்த மாகோ ஸ்டேசன் என்ன தவம் செய்ததோ!” என்று சண்முகத்தை வரவேற்றான் அவன் நண்பனுள் பரமேஸ்வரன். தன் கவலைகளை மறந்து, உள்ளம் திறந்து சிரித்தான் சண்முகம். “தங்களது இந்த உற்சாகமான வரவேற்பிற்காக என் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து, முத்தியிலிருந்து, நுனியிலிருந்து எழும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்” என்று பதிலுக்கு.

பரமேஸ்வரன் குஷிப் பேர்வழி. வேடிக்கையாகப் பேசுவதில் அவனுக்கு ஈடு அவனேதான். உலகத்திலுள்ள கவலைகள் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு வந்தாலும் அவனுடைய பேச்சு அவற்றைச் சிதறடித்துவிடும். சொல்லும் செயலும் கோமாளித்தனமாக இருந்தாலும், அவன் உள்ளம் உயர்ந்த உள்ளம், சுமுகமாகப் பழகு

வதற்குரிய பண்புடைய நண்பன் அவன். சிறுவயது தொடக்கம் ஒரே கல்லூரியிலேயே இருவரும் படித்தனர். எஸ். எஸ். சி. பாஸ் செய்தவுடன் சண்முகம் தெரடர்ந்து படித்தான். ஆனால், போதிய பொருள் வசதியற்ற பரமேஸ்வரன், அரசாங்க குமாஸ்தாக்கள் தேர்வில்தேறி, கொழும்பில் உத்தியோகம் வகித்தான். என்றாலும் அவர்களின் தொடர்பு அறுந்துவிடவில்லை. நெருங்கிய நண்பர்களாக, ஒருவர் உள்ளத்தை மற்றவர் தெரிந்தவர்களாக இருந்தனர்.

மறுபடியும் பேச்சைத் தொடக்கினான் பரமேஸ்வரன். “என்ன மச்சான் சண்முகம்! கல்லூரி விடுமுறை தொடங்கி விட்டுதோ...? இந்தக் காலத்திலே சட்டம்மி மாரைப்போல் குடுத்து வைச்சவங்கள் ஒருத்தருமில்லை...”

“இல்லையடாப்பா... விடுமுறை தொடங்குவதற்கு இன்னும்

இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் உள்ளன. கல்லூரிக் கருகிலுள்ள ஒரு கோவிலில் திருவிழா. அதனால் மூன்று நாட்களுக்கு விடுதலை. மற்ற இரண்டு நாட்களுக்கும் 'லீவ்' எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டேன். ஊருக்குப்போய் அம்மா, அப்பாவைப் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று...".

"அட, சும்மா போ... ஊருக்குப் போறாராம்... அம்மா அப்பாவைப் பார்க்கப் போறாராம், பால்மணம் மாறாத பச்சிலம் குழந்தை.....போன கிழமைதான் நான் ஊருக்குப் போனேன். தேக்கமரக் கூட்டைகளைப்போல் நல்ல திடகாத்திரத்துடன் இருக்கின்றனர் உன் பெற்றோர்... இப்படியே வந்துவிடேன் கொழும்பிற்கு? இரண்டு நாட்கள் 'முஸ்பாத்தி' பண்ணிவிட்டுப்பின் ஊருக்குப் போகலாம்" என்றுன் பரமேஸ்வரன். யோசனை செய்வதற்குச் சண்முகத்துக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவில்லை அவன். "ஓர் அவசர வேலையாக நானும் எனது நண்பரொருவரும் காரில் இங்கு வந்தோம். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கொழும்பிற்குப் புறப்படுவோம். நீயும் வா சண்முகம்!... காச் பிரயாணம் நன்றாக இருக்கும்" என்று மீண்டும் துரிதப்படுத்தினான்.

பரமேஸ்வரனை விட்டுப் பிரியச் சண்முகம் விரும்பவில்லை. அத்துடன், வீட்டிலும்பார்க்க, கொழும்பில் அதிக நிம்மதி கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையும் அவனிடமிருந்தது. சற்றுத் தூரத்தே நின்ற ஓர் உத்தியோகத்தனிடம் தன் பிரயாணச் சீட்டை விட்டுவிட்டு, நாகலிங்கத்துடன்

புகைவண்டி நிலையத்திற்கு வெளியே வந்தான்.

அங்கேயுள்ள ஒரு ஹோட்டலில் சிற்றுண்டியை முடித்துக்கொண்டனர். சிறிது நேரத்தில் காரும் வந்தது. காருக்குள் வசதியாக உட்கார்ந்துகொண்ட சண்முகம், ரயில் பிரயாண அனுப்பால், தூங்கிவிட்டான். தூக்கம் கலைந்து கண்களை விழித்துப் பார்த்தபோது கொழும்புமாநகரம் மின்சார ஒளியில் ஜொகஜொதியாகப் பிரகாசித்தது.

* * * *

கொழும்புப்பட்டினம் சண்முகத்துக்குத் தலைநீழ் பாடம். மூலை முடுக்கெல்லாம் அவனுக்கு நன்கு தெரியும். என்றாலும் தான் செல்ல விரும்பிய இடங்களெல்லாவற்றுக்கும் பரமேஸ்வரனையும் அழைத்துச் சென்றான். எவ்வளவுதான் பழகின இடமாயிருந்தாலும் பேச்சுத் துணைக்கு ஒருவர் இருப்பது நல்லதல்லவா? நண்பனாகக் காசுப் பரமேஸ்வரனும் 'தியாகம்' செய்யத் தயாரானான். "லீவ்" போட்டுவிட்டு சண்முகத்துடன் சுற்றியடித்தான்.

தொல்பொருட்சாலை, மிருகசாலை, துறைமுகம், மற்றும் முக்கியமான இடங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தனர். காலி முகமைதானத்தில் காற்று வாங்கினார். முகந்துவாரக் கடலிக்குளித்தனர். ஐந்துப்பிட்டி கோவிற் கூட்டுப் பிரார்த்தனையிலும் கலந்துகொண்டனர். மிகவும் சிறந்த முறையில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த கடைகள் சண்முகத்தின் கண்களுக்கு விருந்தாய்மைந்தன. மூன்று நேரமுழுவதும்

முறை தவறாத சாப்பாடு—முறைய வேளைகளில் மனம் போன படி எங்காவது செல்வது—இப்படி இரண்டு நாட்களை ஓட்டினான் சண்முகம்.

பரமேசுவரனின் 'லீவு' முடிந்து விட்டது. வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினான். தனியாக வெளியே செல்ல விரும்பாத சண்முகம் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து சிடந்தான்.

கொழும்பிற்கு வந்தது நல்ல தாகப்போயிற்று. அவனுடைய துக்கத்தை மறப்பதற்கு வழி செய்தது அந்த நவநாகரிக நகரம். பாரம் எல்லாம் நீங்கி மனம் லேசாகி விட்டதை அவன் உணர்ந்தான்.

மணி பத்து. இன்னும் ஆறு மணித்தியாலங்களை எப்படியாவது போக்கடிக்க வேண்டும். 'சிகரட்' ஒன்றைப் பற்ற வைத்தான். நண்பனின் மேசையின்மேல் புதிய பத்திரிகை ஒன்றிருந்தது. எடுத்துப் பார்த்தான். அந்த மாதத்திய 'கலையருவி' இதழ் அது.

பத்திரிகை படிக்கும் பைத்தியம் சண்முகத்திற்கு நிறைய உண்டு. எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்ற ஆசையும் அடி மனத்தில் இருந்தது. 'சிறந்த எழுத்தாளனாக விரும்பினால் முதலில் சிறந்த படிப்பாளனாக இருக்க வேண்டும்' என்று பிரபல எழுத்தாளர் ஒருவர் கூறியதை அவன் மறக்கவில்லை. அதற்காக, தன் சம்பளத்தின் கணிசமான ஒரு பகுதியைப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கென்றே ஒதுக்கி வைத்தான். அநேகமாக எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் அவன் படித்திருக்கின்றான். ஆனால் 'கலையருவி'யை

அன்றுதான் முதன் முதலாகப் பார்த்தான். மிகவும் அழகாக அமைந்திருந்தது அட்டைப்படம். வைத்த கண் வாங்காது சில நிமிடங்களுக்கு அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வேறு எந்தத் துறையில் பஞ்சமேற்பட்டாலும், கலைத்துறையில் பஞ்சமேற்படாத நாடு இந்தியா. காவியக்கலை, ஓவியக்கலை, எழுத்துக்கலை, அச்சுக்கலை எல்லாவற்றிலுமே சிறந்து விளங்குவது இந்தியா. அத்தகைய நாட்டில் இத்தகைய பத்திரிகைகளுக்குப் பஞ்சமேற்படவா போகின்றது என்று நினைத்துக்கொண்டே பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்தான்.

அவன் காண்பது கனவா? கண்களை நன்றாகத் துடைத்துக் கொண்டு, மூன்று நான்கு தடவை பத்திரிகை அலுவலகத்தின் முகவரியைப் படித்தான். ஈழத் தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் பத்திரிகையாம் அது! அவனையறியாமலே அவனுள்ளத்தில் பெருமிதம் புகுந்தது. தெளிவான எழுத்து, அழகான ஓவியங்கள் சிறந்த அமைப்பு, குறைந்தவிலை — இவையெல்லாம் அவன் பிறந்த பூமியாகிய யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து, கலைத்துறையைப் புறப்பட்ட "கலையருவி"யின் விசேட அம்சங்கள். "திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டார் அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்" என்றபாறியின் மணிமொழி முகப்பில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. கண்ணைக் கவர்ந்ததைப் போன்று கருத்தையும் கவருமா கலையருவி? அப்படியானால் நிச்சயமாகப் பிற நாட்டார் பெருவணக்கஞ் செய்தே தீருவார்கள்.

ஒரே மூச்சில் எல்லாவற்றையும் படிக்க விரும்பினான். பக்கங்களைப் புாட்டி முதலாவது கதையை எழுதியவரைக் கவனித்தான். அவன் கண்கள் அங்கேயே குத்திட்டு நின்றன. அந்தக் கதையை எழுதியவரின் பெயர் சாவித்திரி!

நெஞ்சிலே முன் உறுத்துவதைப் போன்றிருந்தது. சற்று முன்வற்பட்டிருந்த உற்சாகமனைத்தையும் விரட்டி யடித்துவிட்டது அந்தப் பெயர். மனம் சோர்வடைந்தது. 'கலையருவி'யை மேன்சமேல் எறிந்தான். 'சிகரட்' தன்பாட்டில் எரிந்துகொண்டிருந்தது. மனம் மட்டும் மட்டக்களப்பையும் சாவித்திரியையும் வட்டமிட்டுச் சுற்றியது. 'டைரி'யில் எழுதியிருப்பதைப் போன்று பழைய நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்தன.

* * *

கல்லூரியில் வேலையேற்ற முதல் நாள். மாணவர்கள் தன்னை எப்படி வரவேற்பார்களோ என்ற பயத்துடன் வகுப்பொன்றினுள் நுழைந்தான். மாணவர்களைப் பார்த்துக் கைகூப்பினான். அவர்களுக்கு அது புதுமையாக இருந்தது. அவர்களும் எழுந்து கைகூப்பி வணக்கத்தைத் தெரிவித்து விட்டு, சண்முகத்தையே பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தனர்.

சண்முகம் ஆரம்பித்தான். "இதுதான் என்தொடக்கவகுப்பு. பாடத்தை ஆரம்பிக்கமுன் சில ஒழுங்கு முறைகளைச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். மனிதர்கள் சேர்ந்து வாழ்வதுதான் சமுதாயம். சமுதாயத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதி இத்தன்கய கலாசாலைகள். எப்படி

சமுதாயத்தில் ஒருவனுக்கு மற்றவன் அடிமையிலையோ, அதைப் போல் இங்கேயும் ஒருவரும் அடிமைகளல்ல. கையிலே பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு, ஆடுகளை மேய்ப்பதுபோல், மாணவர்களை நடத்துவது எனக்குப் பிடிக்காது. எல்லா விஷயங்களிலும் உங்களுக்குச் சுதந்திரமுண்டு. அந்தச் சுதந்திரத்தை நல்லவழியில், மற்றையோர் போற்றும்படி நீங்கள் பயன்படுத்த வேண்டும். அந்த நல்லவழி எது என்பதை உங்களுக்கு உணர்த்துவதுதான் என் வேலையாயிருக்கும். அறிவைப் பெறுவதுடன் மாத்திரம் நீங்கள் திருப்தியடையக்கூடாது. பணியையும் அமைதியையுங்கொண்டு பண்பாட்டையவர்களாக விளங்கினாற்றான் நல்ல மனிதர்களாக உலகில் வாழமுடியும்."

மாணவர்களின் முகத்தில் தோன்றிய பிரகாசத்தை அவன் கவனித்தான். அவன் பேசிய பொழுது ஒருவராவது அங்கிங்கு திரும்பவில்லை; தமக்குள்ளேயும் ஒன்றையும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் இதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னான். எத்தனையோ "பிரப்பம் பழங்களை"ச் சுவைத்துச் சகித்துப்போன "கழுதைகள்" "மாடுகள்" எல்லாம் அவனுடைய சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்றன.

சண்முகத்தின் வாழ்க்கையிலேயே ஒரு பொண்ணு அது. நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களைத் தன பேச்சினால் கவர்ந்து விட்ட திருப்தி அவனிடமிருந்தது அந்த வெற்றியைக் கொண்டாடு

வதற்கு யாராவது நண்பர்கள் அருகே இருந்தால்...!

உள்ள நிறைவுடன் விடுதிச் சாலையை நோக்கி நடந்தான். பின்னாலிருந்து யாரோ மெதுவாகக் கூப்பிட்டார்கள். திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுக்கு முதன் முதலில் அறிமுகமான சாவித்திரி நின்றுள்!

“மன்னிக்க வேண்டும், அவசரமாகச் செல்கின்றீர்களோ?” சாவித்திரி கேட்டாள்.

“அப்படி யொன்றும் அவசரமில்லை. விடுதியில் இனி ஓய்வெடுப்பதுதானே...!” என்றான் சண்முகம்.

“இன்று உங்கள் முதல் நாள்லவா? எப்படி இருந்தார்கள் மாணவர்கள்?”

சண்முகம் தன் மகிழ்ச்சி, முழுவதையும் வெளிப்படுத்தினான். மாணவர்களை வானளாவப் புகழ்ந்தான்.

“அப்படியானால் வாழ்க்கை முழுவதுமே ஆசிரியராக இருந்து விடுவீர்கள் போலத் தெரிகிறதே!”

“நிச்சயமாக. ஆசிரியத் தொழிலைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்களோ தெரியாது. என்னைப் பொறுத்தவரை, நான் ஆசிரியனாகவே சாவேன்”. சண்முகத்தின் குரலில் உவகை பொங்கியது.

சாவித்திரிக்குப் பெருமையாயிருந்தது. அந்தக் கல்லூரியிலுள்ள மாணவர்களைப் புகழ்ந்து பேசிய ஒரேயொரு பிரகிருதி சண்முகம்.

இருவர்க்கிடையே பேச்சு வளர்ந்தது. பேசிக்கொண்டே நடத்து சென்று, விடுதிச் சாலையையும் தாண்டிவிட்டனர். சாவித்திரியின் வீடு சமீபித்தது.

“பேச்சு கவராஸ்யத்தில் இவ்வளவு தூரத்திற்கு உங்களையும் நடக்கச் செய்துவிட்டேன். வீட்டிற்கு வாருங்களேன், தேநீர் சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம்”, சாவித்திரியின் அழைப்பைச் சண்முகம் ஏற்றுக்கொண்டான்.

அழகான சிறிய வீடு அது. முன்பக்கத்தில் ஒரு விருந்தை. அதையடுத்து உள்ளே விருந்தினரை வரவேற்கும் சிறு மண்டபம். அதோடு ஒட்டி னூற்போல் ஒரு சிறிய அறை. சமையற்கூடம் அதற்கப்பால் இருந்தது. மண்டபத்திற்கு வடக்கே இருந்த இரண்டு அறைகளும் படுக்கையறைகளாக உபயோகிக்கப்பட்டன.

நடு மண்டபத்தில் சண்முகத்தை உட்காரச் செய்துவிட்டு, உள்ளே சென்றான் சாவித்திரி. ரேடியோவில் யாரோ இன்னிசை கீதத்தை இசைத்துக் கொண்டிருந்தார். வழுவுழுப்பான மெத்தை தைக்கப்பட்ட சில கதிரைகள் அந்த மண்டபத்தை அலங்கரித்தன. மத்தியிலே வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ‘ஸ்டூலி’ல் பல பத்திரிகைகள் கிடந்தன. மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தான் சண்முகம். புன்னகை தவழ, கைகளைச் கூப்பியபடி வீற்றிருந்தார் காந்தியடிகள். மல்லிகை மாலே ஒன்று படத்தை அலங்கரித்தது. மல்லிகையின் மணம் முகத்தைத் துளைத்தது.

இதுவரை அனுபவித்திராத ஒரு வித தூய்மை உணர்ச்சி சண்முகத்

திற்கு ஏற்பட்டது. அது ஆடம்பர மற்ற இடம்தான். என்றாலும் மனதிற்கு எவ்வளவு ரமமியமாக இருக்கின்றது!

தேநீருடன் சாவித்திரி வந்தாள். “தாங்ஸ்” என்று செல்லிக் கொண்டே வாங்கிப் பருகினை அவன். ரேடியோ தேத்தின் இனிமையும், மல்லிகையின் வாசத்தையும் ஒன்றாகக் கவந்து, சாவித்திரி தன் கைப்படத் தயாரித்த தேநீர்! ‘தேவாரமிர்தம்’ என்று சிரர் சொல்கிறார்களே, அதன் ருசி இப்படித்தான் இருக்குமோ!

சிறிது நேரம் இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர். எங்கோ வெளியில் சென்ற சாவித்திரியின் தாயும், இளைய சகோதரியும் அப்போதுதான் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள்.

சாவித்திரி எழுந்தாள், “இவ்வாறு தபைம்மா புதிதாக எங்கள் கல்லூரிக்கு வந்திருப்பவர், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்” பின் தாயைச் சுட்டிக்காட்டி, “இவ்ள அம்மா. மற்றவள் என் தங்கைச்சி ராதா. கொன்வெண்டிலே படிக்கிறாள்” என்று அறிமுகஞ் செய்து வைத்தாள்.

சாவித்திரியின் தாய் நாகம்மாரும் ராதாவும் அவர்களின் உரையாடலிற் கலந்துகொண்டனர். யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றி மூவரும் கேள்விமேற் கேள்வி கேட்டனர். சண்முகம் சலிக்காது பதிலளித்தான். கிரிமலைக் கேணி, மாவிட்டபுரம் கோட்டம், சங்கிலியன் ஆண்ட நல்லூர், யாழ்ப்பாணக் கோட்டை — இவைகளைப் பற்றி அவன் கூறிய விபரங்களை ஆவலுடன் கேட்டனர் அவர்கள்.

பேச்சின் முடிவில் சாவித்திரியின் தாய் சொன்னாள். “எங்களுக்குக்கூட, ஒரு தடவையாவது யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க ஆசைதான். ஆனால் அங்கே தெரிந்தவர்கள்தான் ஒருவரும் இல்லை”.

“தாராளமாக அங்கே வாருங்கள். நாளை உங்களை எல்லா இடங்கட்கும் அழைத்துச் செல்கிறேன்” என்று அழைத்தான் சண்முகம்.

“சித்திரை விடுமுறைக்கு நாங்கள் போவோமா அம்மா?” என்று துடித்தாள் ராதா.

“நீ பேசுவதைப் பார்த்தால், இப்போதே இறக்கை கட்டிப் பறந்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே” என்று சாவித்திரி சொல்ல, எல்லோரும் சிரித்தனர்.

“சரி, நேரமாய்விட்டது மாஸ்டர். பின்னையுடன் கதைத்துக்கொண்டிருங்கள். எனக்கு உள்ளே வேலையிருக்கின்றது” என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தாள் நாகம்மாள்.

எனக்கும் நேரமாய் விட்டது. இனி விடுதிச்சாலைக்குச் செல்ல வேண்டும்”. சண்முகம் எழுந்தான்.

“ஓய்வான வேளைகளில் இங்கே வாருங்கள்! ஏதாவது நல்ல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசலாம்”. சாவித்திரியும் ராதாவும் அன்புடன் விடை கொடுத்தனர்.

அடுத்த சில நாட்களுக்குத் தவறாது அங்கு சென்று வந்தான் சண்முகம். ஆசிரியர்களின் அறிமுகம் நன்கு ஏற்பட்டு மாணவர்க

ளும் அவனைச் சுற்றி வளைக்கத் தொடங்கிய பிறகு, ஒழுங்காக அங்கே செல்வதற்கு அவல்னா முடியவில்லை, சனி, ஞாயிறு நாட்களிலும், கிழமை நாட்களில் சில வேளைகளிலும் சாலித்திரியின் வீட்டிற்குச் சென்று, பொழுதைப் போக்கினான்.

எரிந்து முடிந்த 'சிகரட்' சண்முகத்தின் கையைச் சுட்டபோதுதான், அவன் மறுபடியும் இந்த உலகத்திற்கு வந்தான்.

“இப்படி அடிக்கடி அங்கு சென்று வந்ததுதான் சந்தேகத்தைக் கிளப்பியதோ? கல்யாணமாகாத ஒரு பெண்ணுடன் நானும் இப்படி நெருங்கிப் பழகியிருக்கக் கூடாது”. தன்மீதே குற்றஞ் சாட்டினான் சண்முகம். நெஞ்சிலிருந்து நீண்ட பெருமூச்சென்று வெளிப்பட்டது.

அறைக் கதவை யாரோ தட்டினார்கள். உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு கதவைத் திறந்தான். அலுவலகத்திலிருந்து பரமேஸ்வரன் திரும்பிவிட்டான்.

“என்னடா அழகுணி! முகம் ஒரே 'டல்'லாயிருக்குதே! புதுப்படம் ஒன்று வந்திருக்கிறதாம். பேரய்ப்பார்த்து வருவோமா?” என்று பரமேஸ்வரன்.

சம்முகத்திற்கும் மாற்றம் தேவையாயிருந்தது, தன் சம்ம

தத்தைத் தெரிவித்தான், சிறிது நேரம் அறைக்குள்ளே யிருந்து அரட்டையடித்துவிட்டு நண்பர்கள் இருவரும் டஸ்திலையத்தை அடைந்தனர்.

பஸ்ஸில் இரண்டுபேருக்குமட்டும் இடம் இருந்தது. பரமேஸ்வரனும் சண்முகம் ஏறிக் கொண்டனர்! சண்முகத்தைக் கண்டதும், ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கியிருந்து தனித்திடிலேயே இடம் கொடுத்தான் ஒரு பெண்மணி சண்முகத்திற்கு அவளருகே இருக்கக் கூச்சமாயிருந்தது. “தாங்ஸ்” என்று சொல்லிவிட்டு நின்றான்.

“அடமுட்டாளே!” என்று அவனுடையகாதிற்குள் முனாமுனுவத்து விட்டு அதே இடத்தில் உட்கார்ந்தான் பரமேஸ்வரன்.

“ஓ! நீங்களா பரம்?”—பரமேஸ்வரனைத் திரும்பிப் பார்த்த பெண்மணி குதுகலத்துடன் கேட்டான், பரமேஸ்வரனின் முகமும் மலர்ந்தது. இருவரும் சிரித்துப் பேசத் தொடங்கினர். மற்றப் பிரயாணிகள் அங்கிருப்பதை அவர்கள் உணர்ந்ததாகவே தெரியவில்லை. பஸ் ஓடிக்கொண்டே யிருந்தது. தனித்து விடப்பட்ட சண்முகம் அவர்களைப் பார்த்தபடியே நின்றான்.

— (தொடரும்)

வளருந் தமிழ்

கதிரேசன் பாமாலை: ஆசிரியர்: மு. க. குரியன்; வெளியீடு: M. C. தங்கையா, ஆலய நிருவாகஸ்தர், டொற்றெலோயாத் தோட்டம், தொலஸ்பாகை. விலை: 50 சதம்.

தமிழர் எங்கெங்கு நுழைந்தாலும் அங்கங்கே தமது கலாச் சாரப் பண்புகளைப் பாதுகாத்துப் பரப்புவர் என்பதற்குக் கதிரேசன் பாமாலை ஆசிரியர் தக்கதோர் உதாரணமாகின்றார். மலைநாட்டில் குரியனது பொற்கிதர்கள் துலாம்பரம் ஆவதைப்போல் மலைகளிலே குடியிருக்கும் வழக்கத்தைக்கொண்ட கதிரேசப்பெருமானைக் குறித்துப் பாடிய கவிதைகளில் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிதிக்குவைபோல் வானளாவி நிறைந்துள்ளன, கந்தவேளின் அநுக்கிரகத்தைப் பெறுவதற்குப் பாராயணஞ் செய்யவும் பஜனை செய்யவும் பயனுள்ளதால் கதிரேசன் பாமாலை.

சுடரொளி: திருநெல்வேலி செங்குந்த இந்துக்கல்லூரி உயர்தர மாணவர்மன்ற வெளியீடு; யாழ்ப்பாணம்.

தமிழார்வம் நிறைந்த செங்குந்த இந்துக்கல்லூரி மாணவர்களின் வெளியீடான 'சுடரொளி'யின் மூன்றாம் இதழ் கிடைக்கப் பெற்றோம். தொடக்கத்தில் 'Light' என்ற தலைப்பில் ஆங்கில விஷயங்களைத் திறம்பட எழுதிப் பின், 'சுடரொளி' என்ற தலைப்பில் தமிழ் விஷயங்களை நயம்பட எழுதியுள்ளார்கள். தமிழிற்கு முதலிடம் கொடுத்திருந்தால் தாய்மொழியைக் கௌரவித்த பெருமை பெற்றிருப்பார்கள். முதிய எழுத்தாளர்சுட எழுதுவதற்குத் தயங்கும் சில சிக்கலான விஷயங்களை இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிலிருந்து எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள். "வாலியைக் கொன்றது நீதி—அநீதி" என்ற விவாதக் கட்டுரைகளும், கண்ணகியின் சிலம்பில் நின்றும் தெறித்த பரல்தான் சிலப்பதிகாரத்தின் முக்கிய கதாபாத்திரம் என்று கூறும் 'பரலும் பாலையும்', என்ற கட்டுரையும் குறிப்பிடத் தக்கவை. மிகவும் அழகாக வெளியிட்ட மாணவர்களைப் பாராட்டுகின்றோம்.

—“ஆதவன்”

சந்தாதாரர்களுக்கு :

ஒவ்வொரு மாதமும் நமது 'கலைச்செல்வி' சந்தா
தாரருக்கு ஒழுங்காக அனுப்பப்பட்டு வந்தும்
சிலர் தமக்குப் பத்திரிகை கிடைக்கவில்லை யெனத்
தெரிவிக்கின்றனர். இவர்கள் நமக்கு எழுதுவ
துடன் மட்டும் நில்லாமல் தங்கள் ஊரிலுள்ள
தபால் நிலைய அதிபர்களுக்கும் அறிவித்தால்
அவர்களும் இடையிலுள்ள 'பெருச்சாளி'களைக்
கண்டுபிடித்து, பத்திரிகையை ஒழுங்காக அனுப்பி
வைக்கக்கூடும்.

— நிர்வாகி.

சுதேசி இன்றேல் சுதந்திரமில்லை

மில்க் வைட் சோப்

உள் நாட்டில் தயாராகும் உயர்ந்த ரக சோப்

மில்க் வைட் சோப்

உங்கள் உடைகளைச் சுத்தமாக்க உதவும்

சுத்தம் சுகம் தரும்.

மில்க் வைட் சோப்

527, கே. கே. எஸ். வீதி, ::

யாழ்ப்பாணம்.

பிறின்ஸ் அழைக்கிறது!

★ திருமண வைபவம்.

★ பொதுக்கூட்டங்கள்.

★ வரவேற்பு, பிரியாவிடை விழாக்கள்.

★ கோவில் திருவிழாக்கள்.

முதலிய எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் நன்றாகப்

படம் பிடித்துக் கொடுக்கிறோம்.

இன்றே எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

பி ரி ன் ஸ்

படப் பிடிப்பாளர்.

கள்ளுதம்.

மாந்-தமிழ் இலக்கிய ஊன்றத்திற்காக, திருநெல்வேலி சு. இராஜதரங்கம் B. A.,
ஆவர்களால், யாழ்ப்பாணம், சைவப்பிரகாச ஆசிரியந்திரசாலைகளில் அச்சிட்டுவித்து
வெளியிடப்பட்டது. நிர்வாக ஆசிரியர்: சி. சாவணபவன் B. A.

Sellam's

the hallmark of quality photography